HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2010 Cena $ 2.50 NOVEMBER 201

Kaple Panny Marie Růžencové v Traplicích

Komunistický režim považoval při své ateistické propagandě náboženství za „opium lidstva". Tak jako byli pronásledováni věřící a církev, bylo zakázáno po dlouhá desetiletí stavět nové kostely a jiné církevní stavby. Teprve po pádu komunismu se opět začaly budovat ve velkých městech a sídlištích nové chrámy a na venkově nové kaple. Dnešní článek vypráví o jedné z nich.

Traplice leží 10 km od Uherského Hradiště a řadí se mezi nejstarší moravské obce. První uvedení názvu Traplice je dochováno v darovací listině krále Přemysla Otakara I. z roku 1228. V ní byly stanoveny hranice pozemků cisterciáckého kláštera na Velehradě, který Traplice založil a vlastnil. Hlavní zdroj obživy obce bylo zemědělství a vinohradnictví. Vesnice však byla často pronajímána a dávána do zástavy. Během třicetileté války bylo mnoho gruntů opuštěno. V 18. století byly zakládány vinohrady, Traplice měly klášterní šenk, existoval i mlýn a byla postavena zvonice. Po zrušení poddanství a roboty Traplice spadají od roku 1850 k okresnímu úřadu v Uherském Hradišti. Funkce rychtáře, který zastupoval vrchnost, byla nahrazena voleným starostou.

V roce 1791 měla obec 70 domů a 354 obyvatel, o necelých sto let později 142 domů a 687 obyvatel a nyní je v Traplicích 433 domů a 1150 obyvatel.

Trapličtí obyvatelé chodili do kostela do Jalubí, v krojích, přísně dodržovali obřady a zvyky církevního roku. V jalubském kostele nebyly jen křty, svatby a pohřby, ale i zahájení a ukončení školního roku, výuku náboženství navštěvovaly všechny děti.

Církevní život v samotných Traplicích se soustřeďoval u sochy Panny Marie z roku 1928 ve směru od Jalubí a u kříže z roku 1820, kde se konalo rozloučení zesnulého s vesnicí, průvod pak pokračoval do kostela a na hřbitov v Jalubí. U sochy Panny Marie, posvěcené v roce 1903, která dnes stojí před novou kaplí, bývaly májové pobožnosti.

Interiér kaple Panny Marie v Traplicích

Kolem roku 1940 byla snaha o postavení kaple. Peníze získané sbírkou musely být odevzdány za války Červenému kříži. Po roce 1989 se zavedla autobusová linka na nedělní bohoslužby do farního kostela v Jalubí, pro starší a nemocné však i toto bylo obtížné. Provizorně byla zavedena bohoslužba jednou týdně v místnosti obecního úřadu, ale ženy se začaly každodenně po domech setkávat k modlitbě růžence. Vznikla opět myšlenka postavit si vlastní kapli

V březnu 2002 bylo založeno Občanské sdružení pro výstavbu kaple Panny Marie Růžencové za účelem získání finančních prostředků pro její stavbu. Třikrát ročně se konaly v obci Traplice veřejné sbírky, jednou měsíčně byla sbírka při nedělní bohoslužbě ve farním kostele v Jalubí.

Z pěti podaných návrhů architektonických studií byl vybrán jako nejlepší návrh Ing. arch. Petra Vajčnera, který byl pověřen zpracováním projektové dokumentace pro stavbu kaple. Finanční prostředky byly získávány kromě sbírek také sponzorskými dary, dotacemi, přispívali anonymní dárci i Obecní úřad Traplice.

28. května 2005 byl požehnán základní kámen, o rok později se začalo stavět. 5.září 2009 byla kaple slavnostně posvěcena olomouckým arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem.

Novostavba kaple Panny Marie Růžencové je situována v centru obce ve svažitém pozemku a má obdélníkový půdorys. Příchod ke kapli je řešen několikastupňovou schodišťovou terasou, na její nejvyšší úrovni je umístěna socha Panny Marie z roku 1903. Ústředním motivem kaple je celodřevěný venkovní pilíř tvořený třemi segmenty, které symbolizují Boží Trojici. Dva boční znázorňují Boha Otce a Ducha Svatého, střední zlomený segment Božího Syna - ten nese kříž.

Kaple má hlavní a vedlejší vstup. Hlavní vstup je od vlastní lodě oddělen zádveřím, ve kterém je umístěn základní kámen. V

Oltářní obraz Panny Marie Růžencové

zadní části kaple je zpovědní místnost a sakristie. V prostoru pro věřící, v hlavní lodi, jsou lavice uspořádány centrálně s komunikacemi po obou stranách s celkovou kapacitou 96 míst. Presbytář je řešen jako půlkruhové ukončení kaple. Celý prostor je otevřen až po střešní konstrukci. Okna v kapli jsou umístěna po obou stranách v podobě prosklených pásů.

Podstavec a horní konstrukce desky obětního stolu je z umělého pískovce přírodní barvy, vlastní deska z leštěného mramoru, na čele horní desky je umístěn symbol trnové koruny a mosazné kování. Svatostánek je mosazný se symbolem zlomené hostie, vsazený do dřevěné konstrukce. Dřevěný ambon je ozdoben symboly evangelistů z leštěné mosazi. Také kropenka je kombinací dřeva a mosazi, v mosazné části je zapuštěna skleněná miska. Kovaný kříž s korpusem je zavěšen na střešním vazníku nad obětním stolem. Korpus i křížová cesta po stranách kaple jsou vyrobeny z lisovaného mramoru. Oltářní obraz Panny Marie Růžencové v zadní části presbytáře je proveden formou vitráže a vypalované malby na sklo. Vitráže v zadní části kaple pod kůrem znázorňují Pannu Marii Lurdskou a sv. Aloise, patrona mládeže. Na kůru jsou elektrofonické varhany. Viditelné střešní vazníky i mosazné zakončení okrasných hlavic mají symbolizovat velké M - Marii. Celá interiérová výzdoba symbolicky ukazuje na vlastní zasvěcení kaple.

Foto na titulní straně:
Kaple P. Marie Růžencové v Traplicích

JSEM ZATÍŽEN ZEMÍ

Jsem zatížen zemí
jejím myšlením
i její řečí...

Osvoboď mne
vždyť dostal jsem se snad
až na samé dno sebe
Zde spatřil jsem
svou ubohost a pád ...

Ty který uvolňuješ
všechna pouta
i ta co jsme si sami nasadili
rozvaž je zpřetrhej
Nezahazuj mne ale spal
můj hřích svým svatým Dechem
mé tělo spas svým svatým Tělem
mou krev oživ svou vlastní Krví
abych prahl po Bytí
a roztoužil se po člověčenství novém
Já člověk Země
milovník její krásy
pozdvihován milosrdenstvím
tvým myšlením i slovem

SNAD

Snad se mi jednou
podaří osłovit Hlubinu

Je vznešené to slovo
co slibuje hostinu

Bez milosti jsem
ztracen a přece vzýván

ačkoli určen
vrácen vyschlý jak trám

Naději dals mi
já z ní čerpám a žiji

osloven chtěním
skláním svou ubohou šíji

RADĚJI BUDU NAVĚKY MLČET

Raději budu navěky mlčet
aby se mohl Syn člověka
ozvati nám ...

- Kdo jí mé tělo
má život věčný
a já ho vzkřísím ...

Přijímám to s radostí
laskám se s každým slovem
i s každou možností

- Kdo žije můj život
má i mé tělo
a já jsem s ním ...

Raději budu tisíckrát mlčet
rozjímat vyslovené
nežli sám vyslovím

Josef Javora
Ze sbírky: Výběr z hroznů
Matice Cyrilometodějská 2006

LITURGICKÁ ČTENÍ

33.neděle v mezidobí - 14.listopadu 2010

1.ČTENÍ - Mal 3, 19-20a
Čtení z knihy proroka Malachiáše.

Hle, přijde den, který plane jako pec, slámou se stanou všichni zpupní, všichni, kdo se dopouštějí bezbožnosti; den, který přijde, je spálí - praví Hospodin zástupů - že po nich nezůstane kořen ani větev. Ale vám, kdo ctíte mé jméno, vzejde slunce spravedlnosti, které má záchranu na svých křídlech.

2.ČTENÍ - 2 Sol 3, 7-12
Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Víte, jak nás máte napodobovat. Když jsme byli u vás, nezaháleli jsme, ani jsme chleba nejedli od nikoho zadarmo. Naopak: ve dne v noci jsme se lopotili, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom na to neměli právo, ale dáváme vám samy sebe za vzor, který byste mohli napodobovat. Ano, už tehdy, když jsme byli u vás, přikázali jsme vám: „Kdo nechce pracovat, ať nejí." A teď slyšíme, že někteří z vás žijí zahálčivě a vůbec nepracují, ale jsou velmi zaměstnáni věcmi, do kterých jim nic není. Takovým lidem důrazně přikazujeme mocí, kterou máme od Pána Ježíše Krista, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají.

EVANGELIUM - Lk 21, 5-19
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš: „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno." Zeptali se ho: „Mistře, kdypak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává?" Odpověděl: „Dejte si pozor, abyste se nenechali svést! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: 'Já jsem to!' a 'Ten čas je tady!' Nechoďte za nimi! Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec." Potom jim řekl: „Povstane národ proti národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi. Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat, vydávat synagógám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vladaře pro mé jméno. To vám dá příležitost k svědectví. Vezměte si tedy k srdci toto: Nepřipravujte se předem, jak se hájit. Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci. Budete zrazováni i od vlastních rodičů a sourozenců, příbuzných a přátel, a některé z vás usmrtí. Budete pro mé jméno ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Vytrvalostí zachráníte svou duši."

Slavnost Ježíše Krista Krále 21.listopadu 2010

1.ČTENÍ - 2 Sam 5, 1-3
Čtení z druhé knihy Samuelovy. 2 Sam 5, 1-3

Všechny izraelské kmeny přišly k Davidovi do Hebronu a řekly: „Hle, jsme tvá kost a tvoje maso. Již dávno, když byl Saul králem nad námi, řídil jsi všechny záležitosti Izraele a Hospodin ti řekl: Ty budeš pást můj izraelský lid, ty budeš vládcem nad Izraelem." Přišli tedy všichni přední mužové izraelští ke králi do Hebronu a král David s nimi v Hebronu uzavřel smlouvu před Hospodinem, on pak pomazali Davida za krále nad Izraelem.

2.ČTENÍ - Kol 1, 12-20
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Děkujeme Bohu Otci, že vám dal účast na životě věřících ve světle. On nás totiž vytrhl z moci temnosti a převedl do království svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení a odpuštění hříchů. On je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti - všecko je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti, a že skrze něho usmíří se sebou všecko tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

EVANGELIUM - Lk 23, 35-43
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíše ukřižovali, členové velerady se mu vysmívali: „Jiným pomohl, ať pomůže sám sobě, je-li Mesiáš, Boží Vyvolený." Posmívali se mu i vojáci, přistupovali, podávali mu ocet a říkali: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe!" Nad ním byl totiž nápis: To je židovský král. Jeden z těch zločinců,kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!" Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého." A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království." Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji."

1.neděle adventní - 28.listopadu 2010

1.ČTENÍ - Iz 2, 1-5
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Obsah vidění Izaiáše, syna Amosova, o Judovi a Jeruzalému. Stane se v posledních dnech: Pevně bude stát hora s Hospodinovým domem na vrcholu hor, vyvýšena nad pahorky. Budou k ní proudit všechny národy, budou k ní putovat četné kmeny a řeknou: „Vzhůru, vystupme na Hospodinovu horu, do domu Jakubova Boha! Ať nás naučí svým cestám, choďme po jeho stezkách!" Ze Sionu vyjde nauka, z Jeruzaléma Hospodinovo slovo. Soudit bude národy, rozsuzovat četné kmeny, že zkují své meče v radlice a svá kopí ve vinařské nože. Nezdvihne již meč národ proti národu, válce se již nebudou učit. Jakubův dome, vzhůru, choďme v Hospodinově světle!

2.ČTENÍ - Řím 13, 11-14
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Víte, jaký je nyní čas: že vám už nastala hodina, kdy je třeba se probrat ze spánku. Neboť nyní je nám spása blíže než tehdy, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla. Veďme počestný život jako ve dne; ne v hodováních a pitkách, ne v necudnostech a prostopášnostech, ne ve sváru a závisti. Ale oblečte se v Pána Ježíše Krista a nepečujte o tělo tak, že by to vyvolávalo žádosti.

EVANGELIUM - Mt 24, 37-44
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Když přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou lidé jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, když přijde Syn člověka. Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat, druhý ponechán; dvě ženy budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata, druhá ponechána. Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete."

2.neděle adventní - 5.prosince 2010

1.ČTENÍ - Iz 11, 1-10
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vyrazí ratolest z pahýlu Jesse, výhonek vypučí z jeho kořenů, spočine na něm duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a zbožnosti, naplní ho duch bázně před Hospodinem. Nebude soudit podle zdání, nebude rozhodovat podle doslechu, ale podle spravedlnosti bude soudit chudé a podle práva se bude rozhodovat pro ubohé v zemi. Zabije násilníka holí svých úst, usmrtí bezbožného dechem svých rtů. Spravedlnost bude rouchem jeho beder a věrnost bude pásem jeho boků. Vlk bude přebývat s beránkem, pardál si lehne vedle kozlátka, tele a lvice budou žrát pospolu a malé dítě je bude vodit. Kráva pást se bude s medvědicí, jejich mláďata spolu ulehnou, lev jako býk bude řezanku žvýkat. Kojenec si bude hrát nad dírou zmije a nemluvně sáhne rukou do skrýše jedovatého hada.Nikdo nebude škodit ani pustošit na celé mé svaté hoře, protože země se naplní poznáním Hospodina, jako vody pokrývají moře. Tehdy se objeví kořen Jesse jako znamení národům; pohané ho budou hledat a jeho sídlo bude slavné.

2.ČTENÍ - Řím 15, 4-9
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Všechno, co kdysi bylo napsáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z Písma čerpali vytrvalost a povzbuzení, a tak měli naději. Bůh, zdroj vytrvalosti a povzbuzení, kéž vám dá, abyste žili v souladu podle vůle Krista Ježíše. Tak budete moci svorně a jedněmi ústy oslavovat Boha, Otce našeho Pána Ježíše Krista. Přijímejte proto jeden druhého do svého společenství jak i Kristus přijal vás - k oslavě Boží. Tím chci totiž říci: Kristus se stal služebníkem židů, aby se prokázalo, že Bůh je věrný, aby tím byla stvrzena zaslíbení daná praotcům; ale také proto, aby pohané oslavovali Boha, že jim prokázal milosrdenství, jak je psáno: 'Proto tě budu velebit mezi pohany, tvému jménu budu zpívat chválu.'

EVANGELIUM - Mt 3, 1-12
Slova svatého evangelia podle Matouše.

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království." Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: 'Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!' Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobylkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Když však viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: „Zmijí plemeno, kdo vám ukázal jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: 'Naším otcem je Abrahám!', neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti. Sekera už je přiložena stromům ke kořenu; každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Já vás křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí obilí na svém mlatě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným."

3.neděle adventní - 12.prosince 2010

1.ČTENÍ - Iz 35, 1-6a. 10
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Zaraduje se vyprahlá step, zajásá a vykvete poušť. Jak narcis bujně vykvete, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šaronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!" Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého.Vrátí se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí bude jim věnčit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

2.ČTENÍ - Jak 5, 7-10
Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Bratři, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní déšť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko. Nestýskejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Vezměte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.

EVANGELIUM - Mt 11, 2-11
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Jan Křtitel slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?" Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nepohorší nade mnou." Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos, zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou přece v královských palácích. Proč jste tedy vyšli? Vidět proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: 'Já posílám svého posla před tvou tváří, aby připravil cestu před tebou'. Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on."

ČESKÉ MŠE SVATÉ
V České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513
Sobota 6,30 pm s nedělní platností, Neděle 10,30 am
Pondělí 9,00 am, Středa 10,00 am,
Úterý, Čtvrtek, Pátek 7,00 pm

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.října 2010

Politické události

Špehování komunálních politiků rozvířilo předvolební hladinu

Mladá fronta Dnes přinesla informace o rozsáhlém sledování politiků. Podle nich bezpečnostní agentura ABL, kterou ještě donedávna vlastnil současný ministr dopravy a manažer Věcí veřejných Vít Bárta, nezákonným způsobem sledovala v roce 2006 některé zastupitele z městské části Praha 11. Mezi nimi figurují například Marta Šorfová, někdejší starostka, nebo Ivan Škoda, její tehdejší zástupce, či současný starosta Prahy 11 Dalibor Mlejnský. Podle dokumentů šlo nejen o rozsáhlé špehování a pořizování informací ze soukromí těchto politiků, ale i monitorování jejich rodinných příslušníků. „Sledování soukromých osob detektivní agenturou za účelem shromažďování kompromitujících informací je naprosto nepřijatelné. Takové jednání nesmí patřit do politiky. Proto očekávám, že bude tento případ řádně a rychle vyšetřen podle principu padni komu padni," reagoval Petr Nečas na oficiálních stránkách ODS. ABL celou kauzu popírá, a navíc dosud není jasné, kdo mohl být zadavatelem objednávky, což vede ke vzájemnému podezírání mezi koaličními stranami právě pár dní před komunálními a senátními volbami. Mlejnský podezírá dva bývalé členy ODS, kteří v současné době kandidují za TOP 09. Předseda pražské TOP 09 František Laudát (dříve ODS) to podle Lidovek.cz rezolutně odmítá: „Zásadně se distancujeme od tvrzení politiků ODS Prahy 11 o možném zapojení členů TOP 09 do této kauzy. Praktiky sledování politiků a shánění osobních údajů o nich a jejich příbuzných považujeme za zcela nepřijatelné." Zatímco místopředseda TOP 09 a ministr financí Miloslav Kalousek ve svém vyjádření pro MF DNES nabádal ke klidu („dokud se to nevyřeší, doporučuji neplýtvat slovy"), Kateřině Klasnové, místopředsedkyni Věcí veřejných „to trošku připadá, že celé to vyvolala sama ODS s cílem získat resort ministerstva vnitra." Ministrem vnitra je právě za VV Radek John. K případu se vyjádřila i opozice. Úřadující šéf ČSSD Bohuslav Sobotka v úterý zaslal Petru Nečasovi otevřený dopis, v němž premiéra vyzývá k okamžitému jednání a zároveň vyjadřuje podezření, že ministerstvo vnitra, policie a ABL jsou natolik propojené, že hrozí riziko ovlivňování postupu policie při vyšetřování. Možným řešením by podle ČSSD byla „personální výměna v čele ministerstva vnitra a ministerstva dopravy do nezávislého prošetření všech výše zmíněných závažných podezření." Kauza zřejmě urychlí přijetí zákona regulujícího činnost bezpečnostních agentur. V ČR zatím taková norma chybí.

Komunální volby: Vítězem tradičně nezávislí, ČSSD uspěla v krajských městech

V hlasování do obecních a městských zastupitelstev tradičně uspěla sdružení nezávislých kandidátů, která získala necelých 70 % a polovinu z více než 62 tisíc mandátů. V boji o městské magistráty však 15. a 16. října nejlépe dopadli sociální demokraté. Dokázali zvítězit ve 13 statutárních městech (z celkových 24), rivalům z ODS přenechali pouze 4. Hlasování ve dvou krajských sídlech včetně sledovaného souboje o Prahu vyhrála TOP 09, ve zbylých uspěla místní sdružení. Volební účast 48,5 % je nejvyšší od roku 1996. I když v absolutním počtu zastupitelských míst byla ODS nejúspěšnější ze současných parlamentních stran, ztratila nejsilnější pozici ve většině měst. Letos zvítězila pouze v Teplicích, Plzni, Kladně a Mladé Boleslavi, zatímco před čtyřmi lety v 21 statutárních městských obvodech. Nejsilnější vládní stranu mrzí hlavně porážka od koaličního partnera TOP 09 v hlavním městě. ODS v boji o pražský magistrát pravidelně vítězila, v roce 2006 dokonce s nadpoloviční většinou. Letos získala 23 % hlasů a uspěla pouze na úrovni jednotlivých městských částí. „Nehrajeme si na to, že jsme stranou pro Prahu nebo velká města. Jsme stranou, která má hluboké kořeny ve všech možných sídlech České republiky," uvedla 1. místopředsedkyně ODS Miroslava Němcová při čekání na volební výsledky. Sociální demokraté vyhráli ve většině krajských měst na Moravě a také v Pardubicích, Hradci Králové nebo Ústí nad Labem. V porovnání s předchozími výsledky uspěli také v Praze (18 %). Pražský lídr ČSSD Jiří Dienstbier ml. hodlá jednat se všemi stranami, které se do zastupitelstva dostaly, případný kompromis napříč programy však bude hledat těžko. „Chceme-li, aby pražská politika byla otevřená, slušná, transparentní, tak to lze těžko dosahovat s lidmi, kteří dělali v uplynulém období pravý opak. Taková koalice by sociální demokracii mohla velmi poškodit. Popřeli bychom své principy," poznamenal pro Carolinu Dienstbier ml. Sociálisté nebudou mít lehkou pozici ani ve městech, kde vyhráli. První povolební vyjednávání mnohdy připomínají situaci po květnových volbách do parlamentu, kdy vítězná ČSSD nedokázala sestavit koalici, a proto ustoupila středopravicovým stranám. Strana TOP 09 s hnutím Starostové a nezávislí kandidovala v komunálních volbách poprvé vzhledem k parlamentním volbám si spíše pohoršila. V nich získala nová strana téměř 17 % hlasů, při komunálním hlasování pouze 8. Hlavním úspěchem TOP 09 je však vítězství v mediálně sledovaném souboji o pražský magistrát. S bývalým guvernérem České národní banky Zdeňkem Tůmou v čele kandidátky porazila občanské demokraty zhruba 7 %. Z krajských měst zvítězila TOP 09 ještě ve Zlíně, kdo jako první už v neděli večer oznámila koaliční dohodu s hnutím Za Morální očistu radnice, lidovci, Věcmi veřejnými a Zlínským hnutím nezávislých. TOP 09 klade důraz zejména na personální obměnu pražského magistrátu a revizi stávajících projektů. „První pořadí jsou opravdu koaliční vyjednávání. Pochopitelně se musíme podívat také na problematické zakázky, které jsou v oběhu a je potřeba je dotáhnout do konce. Zadruhé se musíme podívat na interní procedury. Já jsem mnohokrát hovořil o velmi silné politické intervenci ze strany rady města v nezávislém aparátu magistrátu," řekl pro Carolinu Tůma, který již v pondělí předběžně jednal se zástupci pražské ODS a ČSSD. Věci veřejné s jako původně pražská komu

nální strana na magistrát hlavního města vůbec nedostaly a v obecních zastupitelstvech získaly 300 zastupitelů. "Není to prohraná válka, je to prohraná bitva. Musíme se z těch chyb poučit," citovala MF Dnes volebního manažera strany Víta Bártu. KDU-ČSL, tradiční účastník vládních koalic, po květnových volbách poprvé chybí ve sněmovně. V komunálních volbách však lidovci získali své voliče zejména na Moravě a mají celkem přes 3700 zastupitelů. "Máme šanci znovu nastartovat, zůstáváme na politické mapě Česka," reagovala úřadující předsedkyně lidovců Michaela Šojdrová. KSČM obdržela 5 % hlasů. Podle předsedy Vojtěcha Filipa uhájila své pozice v komunální politice a v řadě menších měst drží nadpoloviční většinu členů zastupitelstva.

ČSSD poprvé ovládla Senát

Hlavní opoziční strana získala 23. října v doplňovacích volbách 12 mandátů a počet jejích senátorů se zvýšil na 41, tedy nejtěsnější možnou většinu z 81. ODS obhájila 8 z 18 křesel a počet jejích mandátů klesl na 25. Novou šanci dostali lidovci, kteří po červnové ztrátě pozic v Poslanecké sněmovně dosáhli dvou senátorských mandátů a obnovy pětičlenného klubu. TOP 09 a hnutí Severočeši.cz obsadily po dvou křeslech. Druhé kolo voleb se i letos setkalo s malým zájmem veřejnosti. K urnám dorazila jen necelá čtvrtina voličů. Horní komora, tradiční doména pravicových stran, se v rukou levice ocitla poprvé ve své historii, přitom komunisté, kteří se proti její existenci dlouhodobě staví, úspěšní nebyli. Ztratili svůj jediný obhajovaný mandát, a v Senátu jim tak zbývají pouhá dvě křesla. Mnohé známé tváře politické scény nedostaly důvěru. Bývalý premiér a eurokomisař Vladimír Špidla z ČSSD neuspěl v obvodu Český Krumlov. Nezávislá kontroverzní kandidátka Liana Janáčková prohrála v Ostravě-městě, přestože v prvním kole zvítězila. Velké pozdvižení vyvolala její předvolební kampaň, při níž rozdávala sirky, což vzhledem k jejím předchozím rasistickým výrokům bylo spojováno s případem vítkovských žhářů. Ti loni hodili do domu romské rodiny zápalnou láhev a v době voleb nad nimi soud vynesl rozsudek. Janáčková jakoukoliv souvislost odmítá, a dokonce zvažuje žalobu. Někdejší ministr zdravotnictví Tomáš Julínek z ODS v Brně-městě dostal v souboji se sociálním demokratem Janem Žaloudíkem jen třetinu hlasů, výsledky v druhém kole přitom bývají těsné. Dagmar Terelmešové z ČSSD se překvapivě podařilo dobýt tradiční modrou baštu, zvítězila v obvodu Plzeň-jih nad bývalým plzeňským primátorem Jiřím Šnebergerem. Už v prvním kole vypadli dřívější předseda KDU-ČSL Jan Kasal a bývalý europoslanec Josef Zieleniec, oba kandidující s podporou Věcích veřejných. Křeslo předsedy Senátu s největší pravděpodobností získá sociální demokracie. Její senátorský klub 26. října nominoval na tuto funkci bývalého místopředsedu Senátu Milana Štěcha. V souvislosti s kandidaturou se mluvilo i o Zdeňku Škromachovi nebo Aleně Gajdušková. Ti byli nakonec navrženi na posty místopředsedů Senátu. Senátoři budou své vedení volit 24. listopadu. Senát každé dva roky obměňuje třetinu svých 81 členů. Kromě volby prezidenta republiky, na které se podílejí zákonodárci obou komor parlamentu, má být „pojistkou" legislativního procesu s pravomocí vracet návrhy zákonů poslancům k projednání či je zcela zamítnout. Schvaluje i prezidentem navržené kandidáty na soudce Ústavního soudu a navrhuje zástupce do funkce veřejného ochránce práv (ombudsmana). Jeho předseda je po prezidentovi druhým nejvyšším ústavním činitelem.

Prezident udělil 22 státních vyznamenání. Ocenil válečné veterány, umělce i hokejistu Jágra

Zachraňovali životy, bojovali za svobodu národa, přežili gulag i válku. Teď jejich činy při příležitosti 92. výročí vzniku československého státu oficiálně ocenil prezident Václav Klaus. Třem válečným veteránům Emilu Bočkovi, Marii Lastovecké a Janu Plovajkovi předal 28. října na Pražském hradě nejvyšší státní vyznamenání – Řád bílého lva. Kromě válečných hrdinů prezident vyznamenal dalších 19 osobností. Mezi nimi i hokejistu Jaromíra Jágra. „Vysoká vyznamenání, která za několik okamžiků z mých rukou přijmou vynikající ženy a muži, které vidíte kolem mne, nejsou jen slavnostní formalitou. Jde o výraz uznání toho, že mravní kvality, odvážné činy, umění či práce těchto našich spoluobčanů překročily rámec osobního a staly se součástí společného odkazu," prohlásil Klaus v projevu na začátku slavnostního ceremoniálu. Jako první vyznamenání předal Řád bílého lva. Ten každoročně dostávají lidé, kteří se zvláštním způsobem zasloužili o vlast. Letos získali nejvyšší ocenění i váleční veteráni, kteří bojovali na východní frontě. Mezi ně patří i ostřelovačka a zdravotnice z dob druhé světové války Marie Ljalková-Lastovecká. „Desítky vojáků jí vděčí za život. Jen málokdo si zaslouží Řád bílého lva vojenské skupiny tak jako ona," řekl MF Dnes historik Miroslav Brož z Československé obce legionářské. Další ocenění, Řád Tomáše Garrigua Masaryka, obdrželi ti, kteří se zasloužili o rozvoj demokracie, humanity a lidských práv. Jako jediná žena převzala vyznamenání Julie Hrušková. Po roce 1948 převáděla lidi ohrožené komunistickou perzekucí na Západ. Při jedné z akcí byla zatčena a krutě vyslýchána. „Chtěli mě usvědčit ze špionáže a chtěli znát další jména. Bili mně hlavou do stolu, smýkali se mnou a mlátili mnou o skříň. Nakonec mě zachránil telefon," uvedla Hrušková v rozhovoru pro Politictivezni.cz. Následně jí soud ve vykonstruovaném procesu odsoudil k 15 letům vězení, z nichž si odseděla 11. Řád T. G. Masaryka obdržel i Josef Vlček, který za okupace tajně studoval teologii a poté působil jako tajemník Matice Cyrilometodějské. V době pronásledování církve po nástupu komunismu tajně vydával církevní literaturu a vytvořil ilegální síť pro její distribuci. V roce 1950 byl za tuto činnost zatčen a odsouzen na 21 let žaláře, který si odpykával v uranových dolech. Na amnestii byl propuštěn v roce 1960. V roce 1968 byl činný v Díle koncilové obnovy. Po roce 1989 se zasloužil o obnovení Matice Cyrilometodějské, v níž působil jako dlouholetý předseda a šéfredaktor týdeníku Světlo. Pod jeho vedením byly vydány stovky významných literárních děl. Na závěr uděloval prezident medaile Za zásluhy. Vedle umělců básníka Karla Šiktance, herečky Hany Maciuchové a dirigenta Vladimíra Válka si ocenění odnesl i hokejista Jaromír Jágr. „Hokej mě baví a nikdy by mě nenapadlo, že za to dostanu vyznamenání. Je to obrovská

pocta, ale na druhou stranu je spousta lidí, kteří by si to zasloužili více než já. Jsem přece jenom sportovec, nic víc," řekl iDnes.cz Jágr. Medaili za zásluhy o stát v oblasti výchovy a školství obdržel také P. František Fráňa, katolický kněz a středoškolský učitel, který se soustavně věnuje výchově a formování mládeže. Vystudval tajně teologii a v roce 1968 byl tajně vysvěcen na kněze. Kněžské povolání mohl legálně vykonávat až po pádu komunismu. Celý život pracoval s mládeží. Letními tábory Radost, které několik desetiletí organizoval a vedl, prošly tisíce mladých lidí. V roce 1989 se podílel na obnově Biskupského gymnázia v Brně, obnovil i Biskupské gymnázium ve Žďáru nad Sázavou, na němž dosud působí jako spirituál a učitel. V roce 1995 stál u zrodu Rádia Proglas, kde dodnes působí.

Účty za Český národní dům kompenzují škrty v rozpočtech a restrukturalizace

Ministerstvo zahraničí se v souvislosti s restrukturalizací rozloučí s téměř třemi sty zaměstnanců a jejich celkový počet se tak k 1. únoru příštího roku sníží o 15 %. Už koncem srpna rozhodla vláda např. o zrušení zastupitelských orgánů v Kongu, Venezuele, Keni, Jemenu a Kostarice. Většina zaměstnanců, kteří budou muset opustit své posty, se tak nachází právě v zahraničí. S nižším rozpočtem se budou muset spokojit i Česká centra, která mají letos k dispozici pouze 80 milionů, dříve hospodařila i s částkami přesahujícími 100 milionů. Zatímco se snižují výše dílčích rozpočtů, počty ambasád a zaměstnanců, náklady na rekonstrukci České národní budovy v New Yorku stále rostou. Z původních 235 milionů se účet rozrostl na více než 812 milionů korun, což ovšem ještě nemusí být finální částka. Historicky nejdražší zahraniční investicí České republiky se zabýval i Nejvyšší kontrolní úřad. Z jeho nálezu vyplývá, že dramatické navýšení způsobily neustálé změny stavebního plánu, kterých bylo více než tři sta. Ministerstvo tvrdí, že důvodem prodražení stavby nebyla nepřipravenost projektu, ale specifické americké stavební normy, které se od těch českých velmi liší. „Dokud není stavba hotová, nikdy se neví, kolik bude stát," vyjádřil se v deníku Právo ministr zahraničí Karel Schwarzenberg (TOP 09). „Každý, kdo tvrdí, že zná konečné náklady, je iluzionista nebo staví poprvé," dodal během své inspekční cesty v New Yorku před otevřením budovy. Nakonec však uznal, že rekonstrukce mohla být provedena levněji a rychleji. Česká národní budova také přijde o současného ředitele Petra Fejka, bývalého šéfa pražské ZOO. Již v dřívějším rozhovoru pro MF Dnes dal najevo nespokojenost s přehnanou byrokracií a omezenými pravomocemi. Vize, kterou se Fejk snažil prosadit, spočívala ve větším využití potenciálu prostor budovy k získání prostředků pro financování dalších aktivit. To bylo ale v rozporu se záměry vedení Českých center, které chce pro instituci zachovat režim nevýdělečného podniku. Fejk svou činnost v New Yorku ukončí k poslednímu prosinci tohoto roku, nabídky kandidovat na pražského primátora odmítl především z rodinných důvodů.

Ze Slovenska

Slovenská premiérka se stala terčem zastrašování

Předsedkyně slovenské vlády Iveta Radičová našla ve své osobní korespondenci obálku s nábojnicí. Po dobu několika dní je proto pod zvýšenou ochranou. „Byl tam i dopis", reagovala Radičová 6. října stručně na tiskové konferenci, z níž citoval Nový čas. Stalo se tak krátce poté, co vyhlásila rázný boj tunelování. Radičová musí jezdit ve speciálně opancéřované limuzíně, která odolá výbušninám a granátům. Šéf Úřadu pro ochranu ústavních činitelů Milan Marko uvedl, že po dalším zhodnocení situace se rozhodne, zda bude premiérka nadále jezdit ve speciálním, nebo normálním vozidle. Ochranku dostala i dcera Eva Radičová. Nepříjemná zásilka přišla na její soukromou adresu v obci Nová Dedinka, ležící asi 20 kilometrů od Bratislavy. Policie proto její příchozí poštu odklonila. Tento případ není v historii samostatného Slovenska první, kdy se vysoký ústavní činitel stal obětí mafiánských praktik. Před 15 lety unesli dospělého syna slovenského prezidenta Michala Kováče. Kovác ml. byl unesen do Rakouska a předán do vazby, v té době na něj byl vydán mezinárodní zatykač pro podezření ze zpronevěry. Pravicový kabinet Ivety Radičové vládne na Slovensku od srpna. V poslední době jeho stabilitu ohrožují vnitřní spory kvůli údajnému střetu zájmů dvou ministrů.

Bratislava má svého Masaryka

V metropoli Slovenska byla u příležitosti výročí 28. října odhalena socha Tomáše Garrigua Masaryka. Umístění dvoumetrového bronzového díla před budovou Slovenského národního muzea narazilo na protesty extrémistů. Prvního československého prezidenta někteří Slováci označují za uchvatitele. Slavnostního aktu se v den, jenž je ve slovenském kalendáři veden pouze jako památný, zúčastnilo několik stovek lidí. Politickou scénu reprezentoval slovenský ministr zahraničí Mikuláš Dzurinda. I on tak musel přihlížet slovní přestřelce, kterou vyvolaly dvě desítky sympatizantů neparlamentní Lidové strany Naše Slovensko skandováním hesel "Masaryk neuznával Slováky" a "Nechceme ho". "Odmítáme, aby Masaryk, jako nepřítel Slováků, měl u nás sochu," citovaly Jána Mišuna, předsedu Matice slovenské, Novinky.cz. Historici a odborná veřejnost naopak připomínají, že Masarykova idea čechoslovakismu nebyla namířena proti slovenskému národu. „Masaryk, sám po otci Slovák, se hrdě hlásil ke svému slovenskému původu. Vybudoval základy společného státu na myšlenkách a ideálech politické plurality, vzájemného respektu a úsilí o sociální spravedlnost," uvedl český velvyslanec na Slovensku Jakub Karfík pro Aktualne.sk. Socha vznikla společným úsilím dárců z Česka, Slovenska, ale i Švýcarska a Norska. Do Bratislavy ji přivezli z dílny moravského sochaře Jaroslava Matějíčka. Jde přitom o kopii původní sochy Ladislava Šalouna z roku 1924.

Ekonomika

Škodovka předvedla v Paříži první elektromobil

Mladoboleslavská automobilka Škoda Auto představila na probíhajícím autosalonu v Paříži prototyp osobního vozu na elektrický pohon, nazvaný Škoda Octavia Green E Line. Ten je vůbec první studií s takovým pohonem, který kdy Škoda Auto zkonstruovala. Elektromotor automobilu disponuje maximálním výkonem 85 kW, svoji energii čerpá ze 180 moderních ion-lithiových článků, umístěných částečně pod podlahou, částečně v zava-

zadlovém prostoru. Toto umístění nicméně nijak neomezuje prostor pro posádku, nebo pro zavazadla. Objem akumulátoru stačí pro dojezd 140 km, maximální rychlost je omezena na 135 km/h. První testy Octavie Green E Line se uskuteční během příštího roku. Podle slov vedení automobilky mají tyto testy napomoci dalšímu směřování vývoje elektrických škodovek.

Státní dluh se vyšplhal na 1,385 bilionu korun

Od začátku letošního roku do konce září narostl státní dluh České republiky o 207 miliard korun na částku 1,385 bilionu. Na každého Čecha tak připadá dluh 132 tisíc korun. V porovnání s rokem 2010, kdy schodek rozpočtu narostl o 178 miliard, jsou patrné tendence rostoucího zadlužování české ekonomiky. Navzdory tomu MMF očekává do konce roku pozvolný pokles státního dluhu na částku 1,347 bilionu korun, a to zejména díky příjmům z prodeje dluhopisů tuzemským věřitelům ve třetím čtvrtletí.

Padesátikorunové bankovky končí, od dubna je zcela nahradí mince

Na konci března příštího roku bude poslední možnost zaplatit za zboží a služby padesátikorunovou bankovkou. Poté její funkci plně nahradí mince. Rada České národní banky se tak rozhodla kvůli nižším nákladům na oběživo. „Mince mají v porovnání s bankovkami několikanásobně vyšší životnost, a snižují tak přímé výdaje centrální banky spojené s emisí peněz," citoval server Lidovky.cz s člena bankovní rady ČNB Pavla Řežábka. Výměnu padesátikorunové bankovky za oběžné mince zajistí od 1. dubna 2011 po celý rok ČNB a síť komerčních bank, poté pouze ČNB. Bankovky s vyobrazenou Anežkou Českou postupně mizí od roku 2006, kdy se početnějšími staly padesátikorunové mince.

Kurzovní lístek
9. 11. 2010 (střed)

EUR, 1 .....24.585
Kanada, 1 .....17.656
USA, 1 .....17.631

Kultura

Snímek dívky z Haiti vybojoval prvenství v soutěži Czech Press Photo

Křišťálové oko, ocenění za fotografii roku, letos mrklo na Martina Bandžáka. Nezávislý fotograf ze Slovenska zachytil dívku zraněnou při zemětřesení na Haiti. V tamních troskách své snímky pořídili také autoři, kteří obsadili 1. místa v dalších kategoriích. Veřejnost se výstavy dočká v polovině listopadu. Mezinárodní odborná porota se na vítězi 16. ročníku soutěže Czech Press Photo shodla v neděli 10. října údajně po bouřlivé diskusi. Vítězství si zasloužila fotografie, jejíž celý název zní Dívka hospitalizovaná v nemocnici se zraněným okem a tváří při zemětřesení. Vybraný portrét podle porotců dominuje jednoduchostí a zároveň je z něj cítit bolest nevinné oběti. Na černobílém snímku vzniklém v únoru v Port-au-Prince je zobrazena mladá Haiťanka s obvazem na tváři. „Neznám její jméno. Seděla sama v koutě v místní nemocnici," popisuje atmosféru deníku MF Dnes samotný autor. Ten získá plastiku Křišťálové oko a peněžní odměnu 120 tisíc korun. Soutěže se v letošním roce zúčastnilo celkem 299 fotografů s 4 236 ukázkami své tvorby. Velkou konkurenci představoval fotograf Jan Šibík (1. cena v kategorii Aktualita), který zvolil k focení totéž prostředí. Zemětřesením poznamenanou lokalitu si vybrala i Jarmila Kovaříková (1. cena v kategorii Reportáž). Dále se na předních příčkách objevila mimo jiné dokumentace pardubických dostihů, pohřbu prezidenta Lecha Kaczyńského či návratu českých hokejistů z MS. Ceny se budou předávat 18. listopadu v Staroměstské radnici a současně zde začne výstava všech úspěšných fotografií.

Sport

České basketbalistky vybojovaly na mistrovství světa skvělé stříbro

V neděli 3. října skončilo v Karlových Varech mistrovství světa v basketbale žen. Po sobotním dramatickém zápase s Běloruskem (81:77 po prodloužení) čekal české hráčky ve finále favorizovaný tým USA. Češky mu nakonec podlehly 69:89, a vybojovaly si tak stříbrné medaile. Historicky první medaili na mistrovství světa získaly bronzové Španělky. Po dvou čtvrtinách bylo finálové utkání téměř vyrovnané, svěřenkyně trenéra Lubora Blažka ztrácely pouhých pět bodů. Po přestávce se však hra otočila ve prospěch protihráček, které dokonale bránily a s naprostou přesností využívaly rychlé protiútoky. „Buďme realisté, Američanky jsou super extra třída a šampionát odehrály naprosto excelentně. Recept se na ně hledal složitě, přesto jsme se jim to snažili celý zápas co nejvíc znepříjemnit. Holky jim nedaly žádný míč bez boje," uvedl pro Sport.cz trenér Lubor Blažek. Výkon domácích basketbalistek ocenila bouřlivým potleskem ve stoje celá karlovarská aréna včetně prezidenta Václava Klause. „Lidi nás dokázali zbláznit. Stejně jako v Brně, tak i ve Varech nás publikum hnalo úžasně dopředu," komentovala pro Sport.cz skvělou atmosféru pivotka Ivana Večeřová. Basketbalistky svým výkonem navázaly na úspěchy československých hráček v letech 1964 a 1971. Z letošního MS si české basketbalistky kromě stříbra odvezly i individuální ocenění. Kapitánka Hana Horáková byla vyhlášena nejužitečnější hráčkou turnaje a spolu s vynikající střelkyní Evou Vítečkovou patří mezi nejlepší pětku.

NHL na dva dny ovládla Prahu

Po dvou letech se nejlepší hokejová liga světa vrátila opět do České republiky. O víkendu 9. a 10. října si to o přízeň diváků rozdaly v pražském dvojzápase nového ročníku kanadsko-americké NHL týmy Pheonixu a Bostonu. Oba kluby se nakonec rozešly smírně a zpět do zámoří si tak každý odváží jednu výhru. V Praze se představila i čtveřice Čechů. V dresu Bostonu vyjel na led v O2 aréně David Krejčí. Za Pheonix pak nastoupila trojice Martin Hanzal, Petr Průcha a Radim Vrbata. A právě Vrbata se stal hlavní postavou prvního zápasu, ve kterém pomohl svému týmu k výhře 5:2 dvěma góly a jednou asistencí. Po zásluze byl tak vyhlášen první hvězdou utkání. „Je to určitě příjemný. Na druhou stranu je to závazek před sezonou, aby se mi dařilo pořád stejně dobře. Jsem rád, že jsme vyhráli první zápas," citoval útočníka Pheonixu server Aktuálně.cz. Bostonští hokejisté ale nechtěli odjet z Prahy s prázdnou a ve druhém zápase to byli naopak oni, kdo určovali tempo hry. I druhé střetnutí mělo českou stopu. Díky dvěma asistencím Davida Krejčího Boston porazil Pheonix 3:0 a vrátil mu porážku z prvního pražského střetnutí. „Mám z Česka nepopsatelné zážitky. Jsem rád, že fanoušci vytvořili výbornou atmosféru," svěřil se Krejčí serveru iDnes.cz.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Benedikt XVI. svatořečil šest blahoslavených

V neděli 17. října 2010 v 10.00 hodin Svatý otec Benedikt XVI. slavil mši svatou na Svatopetrském náměstí, při které svatořečil šest blahoslavených. Jsou to:

Stanislaw Kazimierczyk Soltys (1433 – 1489), polský kněz řádu *Ordine dei Canonici Regolari Lateranensi*. Jeho mimořádné duchovní schopnosti se projevily při formaci noviců a spolubratří.

André (Alfred) Bessette (1845 – 1937), kanadský řeholník *Kongregace sv. Kříže*. Narodil se v provincii Quebec v Kanadě Pracoval jako zdravotník, kadeřník, zahradník, ale především byl Božím člověkem, ctitelem sv. Josefa. Zemřel ve věku 91 let a den jeho smrti byl pro Kanadu dnem národního smutku.

Cándida María od Ježíše (Juana Josefa) Cipitria y Barriola (1845 – 1912), španělská zakladatelka *Kongregace Dcer Ježíšových*. Proslavila se svou dobrotou a láskou k chudým. Kongregace, kterou založila, se věnuje dětem a mládeži.

Mary od Kříže (Mary Helen) MacKillop (1842 – 1909), zakladatelka *Kongregace sester sv. Josefa od Nejsvětějšího kříže*; bude první australskou světicí. Od své matky získala hlubokou víru v Boží prozřetelnost, kterou pak šířila mezi spolusestrami. Papež Benedikt XVI. během své návštěvy v Sydney v roce 2008 při příležitosti *Světového dne mládeže* hovořil o její vytrvalosti v protivenstvích, o jejím hledání spravedlnosti jménem těch, kteří zakoušejí nespravedlnost, a o jejím praktickém příkladu svatosti, která je inspirací pro všechny Australany.

Giulia Salzano (1846 – 1929), italská řeholnice, zakladatelka *Kongregace sester katechetek Nejsvětějšího srdce Ježíšova*. Zasloužila se o probuzení evangelizačních vzdělávacích programů v Neapoli i přes složitou politickou i sociální situaci.

Battista Camilla da Varano (1458 – 1524), řeholnice *Řádu sv. Kláry*. Vyrůstala jako dcera prince Júlia Cézara z Varana. V devatenácti letech uvažovala o zasvěcení, ale v jejím nitru se odehrával boj, protože ji přitahoval i světský způsob života. Nakonec vstoupila do kláštera sv. Kláry a stala se významnou osobností pro mnohé církevní i světské autority.

Papež oznámil jmenování nových kardinálů

Na závěr pravidelné generální audience 20.října 2010 Svatý otec Benedikt XVI. oznámil, že na 20. listopad, předvečer svátku Krista Krále, svolává třetí konzistoř, při které předá kardinálské insignie 24 nově jmenovaným kardinálům. Z nich jsou čtyři starší 80 let a přijmou tuto hodnost jako vyznamenání a uznání. Deset kardinálů zaujímá místa v římské kurii a deset dalších je v různých diecézích na celém světě. Jsou mezi nimi například: J.B. Antonios Naguib, patriarcha koptské církve z Alexandrie v Egyptě, Mons. Kazimierz Nycz, arcibiskup z Varšavy v Polsku, Mons. Reinhard Marx, arcibiskup z Mnichova a Freising v Německu. Papež při tom řekl: „Kardinálové mají za úkol pomáhat nástupci apoštola Petra v plnění jeho původního poslání být trvalým a viditelným principem a základem jednoty víry a společenství v církvi. Vyzývám vás k modlitbě za nové kardinály, prosme na zvláštní přímluvu Nejsvětější matky Boží, aby plodně plnili svou službu v církvi."

Mons. Josef Laštovica jubilantem

V pondělí 1.listopdau 2010 oslavil ve Vatikánu své životní jubileum Mons. Josef Laštovica. Narodil se 1. listopadu 1925 v Jimramově. Na Velehradě a v Brně studoval gymnázium, které v roce 1944 ukončil maturitou. Začal studovat Lékařskou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, ale po třetím ročníku byl z politických důvodů vyloučen a poslán jako pomocný dělník do strojíren. V roce 1949 byl nucen emigrovat do Německa, protože v rodné vlasti mu hrozilo zatčení. Odtud odešel o rok později do Říma studovat bohosloví a 3. července 1955 zde přijal kněžské svěcení. V letech 1955-1956 působil jako prefekt v Papežské koleji Nepomucenum, později jako sekretář Pastoračního ústavu Lateránské univerzity. V roce 1962 obhájil doktorát teologie. V období let 1963 - 1968 byl generálním sekretářem Lateránské univerzity a od roku 1968 do roku 1992 působil na Kongregaci pro zasvěcený život. Po pádu totalitního režimu zahájil v naší zemi aktivní přednáškovou činnost v oblasti bioetiky, byl jmenován postulátorem kauzy blahořečení řeholní sestry Vojtěchy Hasmandové. Dne 5. prosince 2007 udělil Mons. Laštovicovi brněnský biskup Vojtěch Cikrle medaili sv. Petra a Pavla za obětavou kněžskou službu.

P. Lombardi shrnul papežskou návštěvu Španělska

P.Federico Lombardi SJ, vedoucí tiskového střediska Svatého stolce a ředitel Radia Vatikán, zhodnotil poslední návštěvu papeže Benedikta XVI. ve Španělsku ve dnech 6. - 7.listopadu 2010: "Věřím, že to byla sice krátká, ale velmi intenzivní cesta. Svatý otec pronesl důležitá poselství, především o prvenství Boha. Bůh je skutečně hlavní prioritou pontifikátu tohoto papeže. Poutník, který putuje do Santiaga, se chce setkat s Bohem. Evropa nesmí na Boha zapomenout. Benedikt XVI. navázal na výzvu Jana Pavla II.: „Evropo, nesmíš zapomenout na své křesťanské kořeny, nesmíš zapomenout na Boha!" V Barceloně vedl vskutku mimořádnou slavnost posvěcení kostela Sagrada Familia (Svaté rodiny), který pokračuje ve velké tradici středověkých katedrál. V nich se setkává pravda a krása; umění pomáhá víře vyjádřit se, pomáhá věřící společnosti navázat svůj vztah k Bohu a slavit eucharistii. Myslím si, že pro papeže, který je velkým teologem a liturgikem, bylo velkou radostí, že předsedal této slavnosti. Také přítomnost královského páru dodala oslavě zvláštní význam a celá křesťanská tradice a kultura Španělska tak ožila. Benedikt XVI. také hodně mluvil o rodině. Toto téma bylo jádrem jeho kázání, protože kostel ´Sagrada Familia´ je zasvěcen Svaté rodině, ale také protože rodina představuje podstatu poselství papeže Benedikta XVI. Podle něj má rodina rozhodující význam pro zdravou společnost, pro přijetí života a růst osobnosti. Na závěr cesty jsme také prožili návštěvu v institutu Nen Déu pro nemocné a potřebné děti. Zde jsme viděli poslání lásky. Není křesťanského života bez praktikované lásky. Ta má velký význam pro každou papežskou návštěvu, jako tomu bylo i tentokrát. Návštěva trvala sice jenom dva dny, ale přesto byla přednesena řada významných poselství tohoto pontifikátu pro církev v dnešním světě."

Podle zpráv České biskupské konference

Nejdůstojnější Otec biskup
Mons. ThDr. Petr Esterka
slaví své 75. narozeniny

Pastýři stáda jež objímá celý svět,
píseň k Tvé oslavě chceme zapět:
Nechť zazní slavné Hosana,
Tys život zasvětil pro Pána.
Na oltář obětní položils
svých sedmdesát pět let,
láskou svou bezmeznou zavlažils
by rozkvetly v stonásobný květ.

Hojnost Božího požehnání, pevné zdraví a stálou duševní svěžest Vám, Otče biskupe, do dalších let přejí a v modlitbách vyprošují

Mons. Dušan Hladík a
věřící z České misie v Chicagu

„Křičím evangelium svým vlastním životem“

Laická misionářka Annalena Tonelli

Často mluvila o smrti. Mluvila o ní s rozhořčením, když se jednalo o smrt druhých v důsledku nemocí, válek, nespravedlnosti a lidské zloby. Činila tak s krajní samozřejmostí, když se jednalo o její vlastní smrt, bez rezignace, jako ten, kdo se zcela odevzdal Jinému a připravuje se zahájit pravý život. Annalena byla brutálně zabita 5. října 2003 v Boramě v Somálsku. Dostala ránu do hlavy, když vycházela z nemocnice, kterou vybudovala a která byla celým jejím životem. Říká se, že vrahem byl islámský extrémista, snad z pomsty. Zemřela tam, kde se rozhodla žít, v zemi tak tvrdé a nepřátelské, jakou je Somálsko, mezi svými Somálci, které celý život milovala. Žila intenzivně ve jménu Božím.

Měla šedesát let. Třicet čtyři z nich strávila v Africe jako laická misionářka, nezávislá na jakékoliv kongregaci, misijním institutu nebo nevládní organizaci. Byla to žena zcela neobyčejná: inteligentní, nezávislá, plná energie, neohrožená pracovnice a velká organizátorka. Ale především se vyznačovala mimořádnou oddaností svým nemocným a hlubokým duchovním životem, které ji vedly, aby si ve jménu Ježíšově zvolila ty nejposlednější; zasvětila jim svůj život tak, aby stálo za to tento život žít.

Cítila toto povolání již jako velmi mladá. Ve Forlì, kde se narodila, se začala zabývat dětmi v místním domově pro opuštěné, dětmi s mentálním handicapem, a obětmi traumatu z rodin na jihu země, v aktivitách „Komitétu pro boj proti hladu ve světě“, k jehož vzniku sama přispěla.

V určitém okamžiku se rozhodla odjet. V hlavě a v srdci měla chudé v Indii; skončila však v Africe. „Myslela jsem, že když zůstanu ve vlasti, nebudu se moci zcela obětovat. Hranice mé působnosti se mi zde zdály příliš těsné, dusné... Rychle jsem pochopila, že sloužit je možno všude, ale nyní jsem byla v Africe a cítila jsem, že Bůh mě sem přivedl, a zůstala jsem zde s radostí a vděčností. Odjela jsem rozhodnuta křičet evangelium svým vlastním životem, podobně jako Charles de Foucauld, který zapálil můj život. Třiatřicet let výkřiků evangelia svým vlastním životem hořím touhou pokračovat a křičet až do konce. Tato moje základní motivace spolu s nepřekonatelnou vášní pro člověka zraněného a bez vlastní viny ochuzovaného o věk, kulturu a o víru.“ Tato slova pronesla ve Vatikánu v roce 2001 na shromáždění svolaném Papežskou radou pro pastoraci v oblasti zdraví.

Nebyla to pouhá rétorika. Kdo měl tu čest poznat Annalenu, ví, že spíše než slovy vydávala svými činy svědectví o evangelijní lásce, o úplném zasvěcení druhým, Africe a zvláště jejím Somálcům. Svědectví života - a smrti - v prostředí radikálně muslimském, často obtížném a nepřátelském, ale také bohatém na lidskou a duchovní hloubku, která se mohla vynořit jen v blízkosti s lidskými osobami.

„Zvolila jsem si být pro druhé,“ napsala Annalena, „pro chudé, trpící, opuštěné, nemilované, dítětem a tím jsem také byla a doufám, že budu i nadále až do konce svého života. Chtěla jsem následovat jen Ježíše Krista. Nic jiného mě tak silně nezajímalo: On a chudí v Něm. Pro Něho jsem vykonala tuto radikální volbu ... i když tak chudá, jako pravý chudý, jako chudí, kterých je můj den plný.“

Do Boramy na severu Somálska, v republice Somaliland, proklamované za autonomní, přišla Annalena v roce 1996. Zde vytvořila nemocnici pro péči o nemocné tuberkulózou, ale především přinesla naději tolika nemocným, chudým, zarmouceným a vyděděným... Práce jí vysloužila úctu u velké části obyvatelstva, ale také přivolala nenávist a nepřátelství nejtradičnějších složky společnosti a islámských extrémistů. Mnohokrát jí hrozili. Nikdy se o to nestarala. Její boj proti tuberkulóze, ale také proti nevědomosti a předsudkům a všem formám hmotné a duchovní bídy stál u ní na prvním místě.

Annalena nebyla lékařkou. Měla doktorát práv a habilitaci pro výuku angličtiny na vyšších školách v Keni. Setkání s Afrikou a zvláště se Somálci ji přimělo studovat medicínu. Získala certifikáty a diplomy pro kontrolu tuberkulózy v Keni, tropickou a komunální medicínu v Anglii a leprologii ve Španělsku.

Z Itálie odjela v lednu 1969. Od té doby až do smrti žila ve službách Somálců. Čtyřiatřicet let soužití.

Annalena přijela nejdříve do Keni jako vyučující, i když ji tato činnost plně neuspokojovala. Ale byl to jediný způsob, jak se dostat do tak rozdílného prostředí, získat tak silnou zkušenost, které si již tehdy byla vědoma, že tato kultura obsahuje mocnou sílu osvobození a růst.

Ve Wajir v poušti na severu Keni bylo období strašné nouze. Annalena na to vzpomíná s utrpením, stejně tak vzpomíná se zármutkem na mnoho obětí hladu, se kterým se setkala za svého života v Africe, zvláště v Měrce v Somálsku na počátku devadesátých let, na „zážitky tak traumatizující, že to ohrožovalo samotnou víru.“

Její vyprávění se často vracejí ke dnům ve Wajir, kde poprvé dala svou krev dítěti a vyzvala studenty, aby udělali totéž. Reakce byla skeptická, ale když si jeden z nich dodal odvahy, ostatním se podařilo překonat předsudky a zábrany onoho extrémně tradicionalistického světa. „Byla to první zkušenost, že i v islámském prostředí může láska zplodit lásku.“

Byl to počátek dlouhé cesty, často poznamenané utrpením a diskriminací, od-

mítáním a nedůvěrou. Ona, mladá žena, běloška a křesťanka, bez muže a bez dětí, byla zde hodná jen pohrdání. Teprve po mnoha letech jeden starý místní náčelník měl tu odvahu říct hlasitě to, co si jiní pouze mysleli: „My muslimové máme víru, vy máte lásku." „Bylo to jako doba velkého tání," vzpomíná Annalena. - „Jen ten, kdo mě dobře poznal, říká a opakuje neúnavně, že jsem Somálka jako oni a autentická matka všech těch, které jsem zachránila, uzdravila a kterým jsem pomohla..."

A jsou to především „její" tuberáci, kteří ji pokládají za matku. Opuštění a zapuzení, protože jsou „zlořečení", oběti malárie, ale také stigmatu, které se k tomu přidružuje, stali se „první láskou" Annaleny. „To, co nejvíce drtilo jejich srdce, byla opuštěnost, utrpení bez jakéhokoliv druhu posily."

V roce 1976 ji Světová zdravotnická organizace požádala, aby se stala odpovědnou za pilotní projekt léčby tuberkulózy mezi nomády. Dnes tuto léčbu, kterou Tonelli zavedla - umožňuje uzdravení během šesti měsíců - používá SZO pro boj proti tuberkulóze na světě a aplikuje ji v mnoha zemích Afriky, Asie, Ameriky a také Evropy.

V roce 1984 byla Annalena nucena opustit Keňu, když obvinila vládu z masakrů, jakých se dopustila na jednom kmenu nomádů v poušti. Byla prohlášena za nežádoucí osobu a vypovězena. Teprve po 16 letech připustila keňská vláda vlastní odpovědnost. „Během svého nedlouhého života jsem vícekrát zakusila," napsala, „že není zla, které by nevyplavalo na povrch, není pravdy, která by nebyla odhalena. Je důležité pokračovat v boji, jako by pravda byla již zjevná a zlořády se nás netýkaly, zlo netriumfovalo. Jednoho dne dobro zazáří."

Když se vrátila do Afriky, opět přišla ke svým Somálcům. Annalena je počátkem roku 1991 v Mogadišu v době dramatického pádu Siada Barryho. Byla jednou z mála západních občanů, kteří setrvali ve městě v oněch dnech smrti a boření, kdy všichni byli proti všem.

„Potkali jsme se v Nairobi," vzpomíná Mons. Giorgio Bertin, biskup v Džibuti a apoštolský administrátor v Nairobi. „Byl jsem mezi posledními, kteří odešli ze Somálska. Ona se všemožně snažila dostat se zpět. Byla už taková, vždy toužila stát po boku nejubožejších, nejvíce trpících, těch, které nazývala odřezky lidstva a které hluboce milovala." Mons. Bertin jí byl po všechna tato léta nablízku, podporoval ji materiálně i duchovně. A dnes, kdy Annalena zde již není, dělá všechno pro to, aby zajistil budoucnost jejím dílům. Oba sdíleli stejnou vášeň a stejné odříkání pro Somálsko a především pro lid, který vytrpěl mnoho soužení a zvůle.

Annalena to zakusila jako první osobně v nejtragičtějších okamžicích občanské války. Po Mogadišu se usadila v Měrce a stále pečovala o nemocné tuberkulózou, ale také o tisíce osob, které umíraly v důsledku strašné nouze.

Jak vypravuje, „v té době jsem musela přijmout dvě osoby jen na pohřbívání mrtvých. Během dvou měsíců zemřelo více než tisíc dětí hladem a tuberkulózou. V domě jsem měla 600 malých tuberáčků a snažila jsem se je ošetřovat ve dne v noci. Každý den vyhladovělo kolem tří tisíc osob." Annalena vzpomíná na dlouhé dny, kdy byla zavřena v nemocnici a nemohla ani přejít přes ulici a vrátit se domů, protože to bylo příliš nebezpečné. Situace se stala tak neudržitelnou a nátlak skupin byl tak nepřijatelný, že bylo nemožné nezkompromitovat se u jednoho nebo u druhého klanu, pokud člověk nezaplatil požadovanou částku, nebo nevystál vydírání nějaké ozbrojené skupiny. Annalena se rozhodla, že odejde. Italská lékařka Graziella Fumagalli z italské Charity, která ji nahradila, byla za několik měsíců zavražděna.

Annalena se vrátila do Itálie, aby zde prožila rok „sabatu" v jedné poustevně. Roku 1996 je znovu v Somálsku, ale tentokrát na severu, v Somalilandu. V Boramě na hranicích s Etiopií vytvořila protituberkulózní centrum a další podniky (školu pro hluchoněmé, kampaň proti obřízkám žen, projekt k probuzení pozornosti pro AIDS, kampaň operací slepých, péče o mentálně choré...)

Všichni ji znali a respektovali, ale jsou zde i takoví, kteří nesnášejí „nevěřící cizinku", která je solí v oku nejtradicionalističtějším vrstvám společnosti a islámským extrémistům, kteří neradi vidí přítomnost této křesťanské ženy, která se snaží o narušení stabilizovaného řádu a zpochybňuje jejich moc.

Hrozby přicházejí z mnoha stran. „Jeden imám kázal proti mně v mešitě a říkal, že je třeba zabít bílou nevěřící, která sem zanesla AIDS a tuberkulózu a která přijímá do nemocnice nepřátele. Chtěla jsem se s ním setkat a řekla jsem mu, že mě už zabil svými slovy. Od té chvíle jsme se stali přáteli a byl jedním z mých největších sponzorů."

V Boramě se Annaleně podařilo obrovské dílo, když z malé koloniální nemocnice vytvořila nejlepší antituberkulózní středisko v Somálsku s 300 lůžky a specializovaným personálem, laboratoří na moderní analýzy.

Bojovala s tuberkulózou a AIDS, ale také s předsudky a nevědomostí, které doprovázely tyto nemoci. „Tuberkulóza je součástí tohoto lidu, jeho dějin, jeho boje o život." Nicméně tuberkulóza tu představuje stigma prokletí: znak trestu seslaného Bohem za spáchaný a skrytý hřích. V Boramě byl na denním pořádku boj proti osvobození z nevědomosti, od stigmatu, otroctví a předsudků. „Dodnes jsme zde svědky toho, že lidé nechtějí vyšetření, léčbu a uzdravení a raději volí smrt, aby nemuseli před veřejností přiznat, že mají tuberkulózu. Denně s nimi diskutujeme o tom, co je drží v otroctví, v neštěstí a ve tmě. A oni se osvobozují, stávají se šťastnými a jsou stále více ve světle."

Také v Boramě stoupají tlaky, zvláště po 11.září - a především po americkém útoku na Afghánistán. Ve fundamentalistickém islámském prostředí roste nepřátelství vůči cizí křesťance, i když nedává na veřejnosti najevo svou víru.

Annalena pociťuje nepřátelství, ale je schopna až do konce rozlišovat: prostý lid, který praktikuje umírněný a tolerantní islám, a skupiny fanatických extrémistů, často financovaných a podněcovaných ze zahraničí.

Podle www. testimonideltempo. it

Ze svědectví, které podala Annalena Tonelli 1.prosince 2001 ve Vatikánu, vyjímáme:

Všechno ve jménu Božím! Zvyk ustavičně opakovat jméno Boží mě okouzlil z vyprávění ruského poutníka ještě před mým odjezdem a natrvalo přetvořil můj život. Děkuji také svým nomádům na poušti, kteří mě tomu naučili. Život mě také naučil, že víra bez lásky je neužitečná,

že moje křesťanské náboženství nemá tolik a tolik přikázání, ale jen jedno. Je to Eucharistie, která pohoršuje bezvěrče a jinověrce a která obsahuje revoluční poselství: „Toto mé tělo se stalo chlebem, aby i ty ses stal chlebem na stole lidí, protože když se také ty nestaneš chlebem, nejíš chléb ke spáse, ale k odsouzení." Eucharistie nám říká, že naše náboženství je neužitečné bez svátosti milosrdenství. V milosrdenství se setkává nebe se zemí. Jestliže nemiluji, Bůh na zemi umírá a já jsem toho příčinou. Jestliže nemiluji, Bůh se nemůže zjevit, protože viditelným znamením jeho přítomnosti jsme my a činíme ho živým. V tomto pekle světa, kterému se zdá, že Bůh není, činíme ho živým pokaždé, když se skláníme nad zraněným. Koneckonců, jsem schopná v každém slova smyslu jen umývat nohy opuštěným, těm, které nikdo nemiluje, těm kteří tajemně nemají pro oči nic přitažlivého. Luigi Pintor, takzvaný ateista, napsal jednou, že v celém životě není nic důležitějšího než sklonit se, aby ten druhý se nás mohl chytit kolem krku a zvednout se. Tak je tomu u mne. Právě v tom, že pokleknu, aby se mě mohli chytit kolem krku, zvednout se a pokračovat v cestě nebo jít cestou, kterou ještě nikdy nešli, je moje jistota, že všechno je milost. Chtěla bych dodat, že maličcí, kteří nemají hlas, kteří neznamenají vůbec nic v očích světa, ale jen v očích Božích, jeho miláčci, potřebují nás a my musíme být s nimi a pro ně a vůbec nezáleží na tom, že naše akce je jen jako kapka vody v oceánu.

Ježíš Kristus nikdy nemluvil o výsledcích. Mluvil o tom, abychom se milovali, jeden druhému umývali nohy, vždy si odpouštěli... Chudí čekají na nás. Způsoby, jak jim posloužit, jsou nekonečné a záleží na představivosti každého z nás. Nečekáme, až budeme instruováni v době služby. Vynalézejme a budeme prožívat nové nebe, novou zemi každý den.

O odvaze opět sepnout ruce

Jako děti jsme klečeli s rovně sepnutýma rukama u svých lůžek a modlili jsme se společně večerní modlitbu. Sepnuté ruce byly součástí rituálu a nikdy to nikdo nezpochybňoval. Již tehdy se mi toto gesto líbilo. Sepnuté ruce ovlivňují celý postoj těla. Záda jsou napřímená, ramena uvolněná a zrak obrácený dopředu. Je to důstojný a zbožný postoj. Bohužel, sepnuté ruce stejně jako mnoho krásného z dětství bylo odloženo jako malý svetr. Dnes už sotva kde uvidíte člověka, jak se modlí se sepnutýma rukama.

Jen se rozhlédněte v kostele a uvidíte lidi v nejrůznějších pózách. Některým se klátí ruce bezvládně vedle těla, jiní je mají založené na břichu. Žádný z těchto postojů není opravdový postoj modlitby. Psychologie říká, že založené ruce jsou znamením postoje, který nepřipouští výměnu komunikací. Klátící se ruce neznamenají nic zbožného a prozrazují, že dotyčný je duševně nepřítomný. Když takto stojím na zastávce autobusu, znamená tento postoj lhostejnost. Nic na tomto postoji nemotivuje k usebranosti a modlitbě.

Zbožnost nám není po chuti. Chceme být raději racionální a analytičtí. Modlit se, jistě, ale bez držení těla. Že taková falešná skromnost je zcela nesmyslná, může každého hned napadnout. Je to, jako bychom chtěli v boxu protivníka knokautovat holou dlaní.

Jako lidé jsme složeni z duše a těla. Tělo hraje v katolickém náboženství významnou roli. My tělesné touhy nepotlačujeme, nýbrž činíme součástí obřadu. Při mši svaté zapojujeme čich, chuť, zrak i sluch. Mnoho našich chrámů jsou architektonicky mistrovská díla vyzdobená četnými obrazy a sochami z rukou vynikajících umělců. Voní zde kadidlový kouř. Pro bohoslužby byla složena nádherná hudba.

Ale nejdůležitějším důkazem významu našeho těla je vtělení. Ježíš se pro nás stal člověkem a udělil tělu zvláštní význam. Duch, duše a tělo jsou Boží obraz. Kromě toho víme, že v nebi bude duše opět spojena s tělem. Zkrátka, náš tělesný postoj je při modlitbě stejně důležitý jako náš postoj vnitřní. Působí to dnes nezvykle, dokonce staromódně, když vidíme dospělého člověka, jak se modlí se sepjatými dlaněmi. Není to však zcela smysluplné zaujmout při modlitbě postoj, který nás napřímí a činí dobře vnímavými? Irituje nás na sepjatých rukách to, jako by to byla dětská zbožnost? Správný vnitřní postoj při modlitbě však vyjadřuje nejlépe právě toto „dětské" gesto. Před Bohem jsme přece všichni dětmi, které před ním ustavičně padají na kolena. Bůh je neúnavný Otec, který nás napřímí a setře nám naše slzy.

Dospělost má své přednosti i nedostatky. Jedním z nedostatků je, že se nedáváme vést pocity v nitru a intuicí, ale jen rozumem. Raději unaveně svěsíme ruce jako zvadlé květiny. Se sepjatými stisknutými dlaněmi se tělesně uvádím do důstojného a pokorného postoje a otevírám se tak komunikaci s Bohem.

I já snadno zapomínám na sepjaté ruce. Ale jelikož mi tento postoj pomáhá k usebranosti a vnitřní modlitbě, vyplatí se opět se k němu vrátit.

Elisabeth von Thurn und Taxis
Z knihy Fromm!

PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ

Srdečně zveme všechny děti i dospělé na Mikulášskou besídku
v neděli 5.prosince 2010

v České misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Sál bude otevřen od 11.30 dopoledne – hned po mši svaté.
Bude možnost oběda a dalšího občerstvení.
Bude také připravena bohatá tombola.
V prodeji budou též balíčky vánočního cukroví.

ve 2.00 odpoledne v kostele
PŘIJDE SVATÝ MIKULÁŠ V DOPROVODU ANDĚLA A ČERTA

Ve vánočním programu zde vystoupí děti z České sobotní školy kardinála Berana.
Mikuláš potom bude všem dětem nadělovat dárky.

Vstupné dobrovolné.

Bližší informace podá
Fr. Dušan Hladík - Tel: (708) 255 5117 Mobil: (708) 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vděčná vzpomínka

Letos uplynuly již dva roky, kdy nás opustil
na svátek Všech Svatých, 2008 ve věku 79 let

Rev. Josef Kadlec, S. J.

Skoro 30 let sloužil měsíčně pravidelné mše svaté pro exulanty v prostorách georgetownské university v americkém hlavním městě, Washingtonu, D.C. Jeho kázání byla známa svou hloubkou a provázaností do současnosti. Nekompromisní jasnost jeho výkladů získala svého času značnou popularitu a nenechala nikoho na pochybách o Boží pravdě a z ní vyplývajícího směru pro lidstvo odvěků, stejně jako dnes.

Rodem Pražák, měl život výrazně ovlivněný komunismem. Nešlo-li to však v raném věku, stal se knězem v pozdním věku. Poznamenaný terorem nevolil pohodlí, když se mu nabízelo, ale vyplnění svého poslání. A tak se stal napřed lékařem, pak knězem a nakonec také bioethikem. Jeho přístup k okolí jako by byl stvořen pro činnost v tom prostředí, jak by na přípravu pamatoval Bůh sám.

Vzpomeňme a pomodleme se při této příležitosti za jeho českou oddanou duši a nezdolnou, neutuchající pravověrnost.

Za celou katolickou komunitu ve Washingtonu
Jaroslava a Josef Zolmanovi

Pomozte s námi dětem v Dětských domovech v České republice

Ve spolupráci s Českým Generálním Konzulátem v Chicagu

organizujeme sbírku pro Občanské sdružení, www.zrnka.cz, které přivítá jakoukoli pomoc v podobě hraček, oblečení pro děti předčasně narozené, až děti do 6 let. Ale také finanční příspěvek, který bude použit na nákup nedostupných věcí v České Republice, jako odsávačky na mateřské mléko, nebo ruce ZAKY.

Krabice pro vámi darované oblečení a hračky jsou umístěné v prostorách České misie, 9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513.
Od neděle 14.11. 2010 do 12.12. 2010.

Při této příležitosti vás srdečně zveme také na

Vánoční charitativní párty

S bohatým programem pro děti, hudbou a domácím občerstvením
VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ

V neděli 12. prosince 2010 od 3 p.m. do 8 p.m.
v Café Prague - 6710 W. Belmont Ave, Chicago, IL 60634, Tel. 773 - 427 7587

Celý přehled akce "DUHOVÁ KAPKA" můžete sledovat na webových stránkách
www.duhovakapka.web.officelive.com
Pro více informací: duhovakapka@email.cz

Upřímné poděkování

Srdečně děkuji všem
za osobní přání
a písemné gratulace
i za uspořádání oslavy 6.listopadu
a za všechny hmotné dary
při příležitosti
mého jmenování monsignorem.
Kéž Vám Pán Bůh všechno
hojně odplatí.

Ukládám Vás i Vaše rodiny
do svých modliteb
a ze srdce všem žehnám

Mons. Dušan Hladík

ČESKÁ MISIE V CHICAGU

srdečně děkuje všem, kdo pomohli počátkem října v našem kostele v Brookfieldu s organizací

GARAGE SALE

Vzdáváme upřímné Pán Bůh zaplať všem, kdo darovali vhodné věci pro tuto akci. Zvláště děkujeme těm, kdo vše připravili a pomáhali s prodejem a také s následným úklidem.

Výtěžek byl

$ 1820,-

a bude věnován na splátky dluhu na nový kostel v Brookfieldu

Za Českou misii Mons. Dušan Hladík

Pošlete svým přátelům

vánoční blahopřání prostřednictvím Hlasů národa

Pro prosincové číslo je třeba zaslat do redakce text přání nejpozději do 25.listopadu
Cena za ¼ stránky je $ 40.00

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM
Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.
Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:
www.whkwradio.com (Eastern time)

Domácí vánoční cukroví se bude prodávat na Mikulášské besídce

V jakémkoli množství si je můžete též předem objednat

Volejte Marii 708 - 579 1835

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti
na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Vysoce talentovaný hudebník,
svého času „zázračné dítě“

Lukáš Vondráček,

se v těchto dnech umistil na prvním místě
v prestižní mezinárodní soutěži na piáno.
Maestro Vondráček byl pozván do prosluslé

Carnegie Hall v New Yorku,

kde vystoupí jako sólista

v pondělí 22.listopadu 2010 v 7 hodin večer.

Vstupné je pouze $ 35,-

Bližší podrobnosti poskytne
známý mecenáš Dr.Jaroslav Kyncl
na telefonech
847 - 234 3715 nebo 847 - 937 5138

Rodina Slívova Vás srdečně zve na

VÁNOČNÍ KONCERT

V České katolické misii
9415 Rochester Ave,
Brookfield, IL, 60513

V neděli 26.prosince v 11.30 am
(po mši svaté)

Zazní skaldby Corelliho, Vivaldiho,
Bacha a dalších skladatelů.
Vstupné dobrovolné.

http://www.psliva.com/concerts/

Divadlo BOHEMIA
& hosté
Vás srdečně zvou
na muzikál
Daniela Landy

Tajemství

Režie a choreografie: *Roman „Rusalka“ Hruška*
Hudební režie: *Cíba Ješina*
Jana Hurdesová
V hlavní roli: *Iva Šlezingrová*

Premiéra: 20.listopadu 2010 v 8.30 pm

Reprízy: 21.listopadu 2010 v 5.00 pm
22.ledna 2011 v 8.30 pm
23.ledna 2011 v 5.00 pm

Na nedělním představení zajištěno hlídání dětí.

Besední dům
2416 s 61st Avenue
Cicero, IL 60804

Dar $ 18,-

Dále účinkují:

Jaroslav Kuták, Lenka Muráriková, Cíba Ješina,
Jana Hurdesová, Vlasta Kučerová, Roman Hruška,
Lenka Vynšová, Boris Raindl, Libor Babčan,
Tomáš Opařil, Alex Urbanski, Barbara Nikodym,
Ivo Gebauer, Pavel Kuča...

Ohlížíme se ještě za úspěšnou letní sezónou:

V programech vždy vystoupilo několik hudebních skupin

Známá skupina BORUVKY s nejmladší členkou Maruškou

Eva a Boris s populárními melodiemi k tanci a poslechu

Hraje kapela ALFA Evžena Peroutky se svými hosty

Děti se vydováděly na novém hřišti postaveném našimi tatínky

Domácí pečivo bylo vždy velmi brzy vyprodáno

Oblíbě se vždy těši stánek s českými knihami a bohatá tombola

Posezení v chládku uprostřed parných dnů bylo vítané

Tři pikniky naší misie navštívily stovky lidí

Jen chvilka oddechu na „foto" mezi obsluhou zákazníků

Předkové říkali: „Dobré jídlo, dobré pití, prodlužuje životytí!"

Novinka – slovenské langoše – šly na dračku

Domácích jaterníc se dnes prodalo přes tři sta

Nekonečné je smažení tradičních bramboráků

Klobásky a hot dogy také nesmějí chybět

Po práci u stánku s pivem – vytočilo se „jen" osm beček Krušovic

A Otec Dušan neúnavně volá: „Coca cola, 7 UP, voda, zmrzlináááá..."

Jak jsem to vůbec mohl přežít?

Když jsem se natrvalo vrátil ke své ženě Aničce, začalo pro ni opravdové peklo. Každý víkend se k nám sjížděli „feťáci", zloději, prostitutky, a to z různých koutů republiky. Pěstoval jsem trávu a vyráběl drogy. Když mé dceři bylo třináct, všiml jsem si, že má rozpíchané ruce od injekčních jehel. Tvrdě jsem ji umravňoval, dokonce jsem ji i bil. Jednoho dne jsem kapituloval a rozhodl se všechno skončit. Naplánoval jsem si dobrovolný odchod ze života. Pokus o sebevraždu se však naštěstí nezdařil... Když dnes s lidmi o tom hovořím, mají posluchači většinou jedinou otázku: „Jak jsi to mohl ty a hlavně tvoje žena Anička vůbec přežít?"

ZAČÁTEK HRŮZ

Jako „náctiletý" jsem se vyučil v Amati Kraslice hudebním nástrojařem. Od deseti let jsem pravidelně kouřil, a ve stejném věku se také poprvé „do němoty" opil. V internátu jsem patřil k nejhorším, proto mne vyloučili na „svobodárnu". To pro mne byla „zelená" k požívání alkoholu, sexu a nevázanému životu. Napodoboval jsem „hippies", začal jsem užívat drogy.

ÚTĚK OD POVINNOSTÍ

S mojí přítelkyní Aničkou jsme žili „na hromádce". Po čase se nám narodila dcera Dáša a později syn František. Pomyšlení na svatbu jsem považoval za zvrácené. Žili jsme totiž v Podkrkonoší na samotě, odděleni od civilizace, v komunitě s více lidmi stejného smýšlení, kteří z Prahy utekli za „svobodou". Nakonec jsme se přece jenom na nátlak mých rodičů vzali. Ale stále jsem žil jako svobodný. Nestačily mi jen lehké drogy, přešel jsem na tvrdé. Tehdejší nedostupnost drog ze mne udělala vykrádače lékáren, pasáka a podvodníka i těch nejbližších – rodičů i manželky. Jezdil jsem za ní dvakrát za měsíc v době její skrovné výplaty. Svoboda, volná láska, útěk ode všech povinností mě činily pro okolí a hlavně pro mou ženu nesnesitelným.

KULISÁKEM V PRAZE

Touha po dvouměsíčních prázdni nách mě přivedla do „Divadla n Vinohradech", kde jsem byl pár le kulisákem. Mým domovem byl Malá Strana, kde jsem žil jak „somrák" v místních restauracích vinárnách. Přespával jsem v parcích nejčastěji „Na Kampě", ale i po mosty, někdy u přátel nebo v pod nájmu. Po vyhození z divadla pr měsíční absenci jsem pracoval ještě asi tři roky v Praze a pa se odstěhoval do Karlových Varů. Tam jsem se seznámil pěstiteli „trávy" a výrobci drog. Pokračoval jsem v trestn činnosti, která mě přivedla v krátké době třikrát d kriminálu.

KAM HO ZAHRABEME?

Po posledním propuštění z kriminálu jsem vyhledal sv přátele, kteří mi na „uvítanou" dali jednu dávku. Přišel ke laps, přítomní slyšeli ránu po mém pádu na zem. Když veš do koupelny a viděli, že mám otevřená ústa, vytřeštěné oči nedýchám, jejich první reakcí bylo: „Kam ho zahrabeme? Naštěstí jedna dívka řekla: „Zkus do něj fouknout!" Protož do mě tehdy „foukli", mohu dnes psát toto svědectví.

SETKÁNÍ S VĚŘÍCÍMI

Po mém nezdařeném pokusu sebevraždu šel život dál. Jak signatář Charty 77 jsem dost deset měsíců nepodmíněně. Ob vinění vykonstruovala tehdej kriminálka s StB. Ve vězení jse měl v hlavě jedinou touhu: krv vě se pomstit jednomu z policistů, kteří mě při výslechu bi a týrali. Po propuštění jsem se hned vrátil k drogám. V době – ani nevím jakým „osudovým" řízením – jsem s setkal s věřícími lidmi. Vedli mě k tomu, abych hledal nad pro sebe i rodinu v Bohu. Stále jsem se však nemohl vzd drog a alkoholu. Začal jsem se hnusit sám sobě. Vznikla v mně touha po Bohu a zachránit dceru.

ZAVÁHÁNÍ

V té době jsem byl pozván na evangelizační shromáždění. V mé domovské restauraci mě personál „vyškolil" – vystrojil mě bílým rolákem, vysvětlili mi, jak se správně „křižuje" se slovy: „Ne abys nám tam udělal ostudu." Svázali mi vlasy do culíku, sundali náušnice a na kuráž mi dali deci rumu. Já jsem jel vlakem hledat „nový život" s Bohem. Průběhem evangelizace jsem byl doslova šokován. Spousta mladých lidí hrála na kytary moderní písničky. Lidé vyprávěli na pódiu něco o tom, jak je Bůh vysvobodil z drog a životních trablů. Když jsem tam byl již čtvrtý den, přišli ke mně tři muži a zeptali se: „Ty se stále nemůžeš rozhodnout pro Boha, viď? Jestli chceš, pomůžeme ti!" „Nechci! Mluvili jste o svobodném rozhodnutí, a tak to nechte na mně," odvětil jsem. Přesto se za mne pomodlili, proti tomu jsem neprotestoval. Při cestě domů do Kraslic jsem ve vlaku prožíval zvláštní úzkost – jako bych něco velice důležitého ztratil.

VYDÁNÍ ŽIVOTA JEŽÍŠI KRISTU

Dlouho do noci jsem vyprávěl manželce, co jsem prožil. Pak skrze ni ke mně promluvil Bůh. „Už ti bude čtyřicet, měl by sis najít životní vzor. Když přijedou feťáci, tak víkend profetujete, když alkoholici, tak ho prochlastáte. Vyber si už konečně vzor, podle kterého budeš žít!!!" Tehdy jsem vyskočil z postele a vykřikl: „Ale já už ho mám! Jmenuje se Ježíš!" Anička si myslela, že mi přeskočilo. Dva dny jsem křičel: „Díky, Ježíši, já tě znám, já tě chci!" Ráno jsem s obrovskou radostí naházel kartony cigaret a veškeré narkomanské nádobíčko do popelnice, strhal veškeré psychedelické halucinogenní výtvory ze stěn a nahradil je „svatými" obrázky z půdy. Ostříhal jsem se nakrátko, oholil a zahodil náušnice. Okamžitě jsem měl odpor k cigaretám i drogám, který je ve mně dodnes. V mém životě nastaly obrovské změny. Po několika dnech nás navštívil pastor, aby především manželce vysvětlil, co se to se mnou vlastně stalo. Po třiceti minutách vydala i ona svůj život Ježíši Kristu.

ŠOK DCERY

Dcera Dáša se v té době vracela z bramborové brigády, příchod domů však oddálila o celý víkend, protože se setkala se známou partou narkomanů. Přicházela domů s očekáváním „výprasku". Když jsem ji uviděl, objal jsem ji a řekl: „Dášenko, mám tě moc rád!" Oslovením a mou vizáží byla šokovaná. Nato hned odešla do svého pokojíku, aby se tam vyplakala. Taková slova totiž slyšela ode mě poprvé v životě. Měsíc nato přijala i ona Pána Ježíše, za půl roku i syn František.

S TÁTOU V SLZÁCH NA KOLENOU

Mnozí lidé z „galerky" mi nevěřili. Domnívali se, že vše hraji, abych se skrze církev, do které jsem vstoupil, dostal na západ. StB mi totiž sebrala pas. Uvěřili mi až poté, co jsem nechal spálit všechnu trávu, zničil vše, co mi připomínalo drogy a ve všem stále abstinoval. Po sedmi měsících od mého znovuzrození se k nám rozjeli na návštěvu rodiče. Nenašli nás doma. Nemohli pochopit, že jsme v neděli v církvi, že je pro nás něco „důležitějšího" než domluvená návštěva. Tak přijeli za námi. Maminka byla překvapena naší viditelnou změnou. Kromě toho byla zahrnuta takovou láskou v církvi, že na druhý den vydala svůj život Kristu i ona. Tatínek tak učinil dva měsíce poté. Slovy se nedá popsat pocit, kdy jsem klečel v slzách na kolenou společně s tátou, kterého jsem skoro po celý život trápil jako „černá ovce rodiny". A on klečí se mnou, vyznává hříchy a prosí Pána Ježíše za odpuštění! Rok nato odešel smířen s Bohem na věčnost. Tak se naplnilo, co říká Bible: „Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům tvůj."

ZACHRÁNĚNÝ

Dva z mých přátel „kriminálníků" a jedna prostitutka také uvěřili. Dodnes žijí s Ježíšem. Je mi však velice líto, že mnoho dalších lidí z „galerky" již zemřelo. Kriminalista, který mě nejvíce bil a psychicky týral, je v důchodu. Občas se potkáme na ulici. Byl dojat, když jsem mu sdělil, že proti němu nic nemám a modlím se za něj.

Jsem vděčný, že zrovna mne Bůh zachránil. Dnes mám již čtyři vnuky a jednu vnučku. Mé velké životní přání je, aby každý člověk našel Ježíše Krista a pozval ho do svého srdce. Milí čtenáři, nebuďte tak zbabělí a nerozhodní jako jsem byl já, nečekejte na spadnutí „až na dno", ale udělejte to hned. On na vaše „ANO, JEŽÍŠI" stále čeká. On se za každého z nás nechal ukřižovat a pro každého z nás vstal z mrtvých, abychom byli stále s ním i po naší pozemské smrti, po našem odchodu do jiného času a prostoru – na věčnost. Na zemi není nic tak důležitého, krásného a zároveň i dobrodružného jako život s Bohem. Díky Bohu za to! Zkuste to s ním, nemůžete nic ztratit, ale pouze získat.

František Hanzlíček, Kraslice Česká republika
Podle Brněnské tiskové misie

MLADÝM

Slůvko o zázracích

V dnešní době je náročné mluvit o zázracích. Katolický spisovatel z 60. let, Louis Evely, když se zabýval touto problematikou, napsal provokativním a velmi diskutabilním způsobem: „Naši předkové věřili v Boha díky zázrakům; my v současné době věříme v Boha navzdory zázrakům."

Na druhou stranu se toto slovo často používá k vyjádření nevídaných jevů, jako třeba když mluvíme o „zázracích techniky", nebo ještě hůř, když máme co dělat s magií a čarodějnictvím. Zázrak v křesťanském slova smyslu nemá s takovými věcmi nic společného. „Zázrak" spočívá především v Božím díle na zemi a v životě lidí.

V jádru nám připomíná, že On je Pán tvorstva a dějin. Pojďme přímo k prameni, z kterého můžeme pochopit, co je to zázrak: k životu a činnosti Ježíše, Syna Božího, který se stal Člověkem. Skrze evangelia, která jistě nepředstavují podrobnou kroniku jeho díla, ale jsou především svědectvím víry, nacházíme pevné historické jádro zázraků.

V Evangeliu podle Marka, které je nejstarší, zaplňují zázraky skoro polovinu té části, která předchází umučení a smrti Pána. V trochu menší míře se objevují také u Matouše a Lukáše.

V evangeliu podle Jana je jich jen 7, ale jejich důležitost je tak velká, že celá část, která se vztahuje k veřejnému působení Ježíše (od druhé do dvanácté kapitoly) je často nazývána „knihou znamení", protože Jan dává zázrakům velký význam a zdůrazňuje jejich smysl pro odhalení povahy a poslání našeho Pána. Můžeme to shrnout tím, že by z evangelií zbylo kromě umučení jen opravdu málo, kdybychom z nich chtěli odebrat vyprávění o zázracích. Ale není to jen jejich množství, které něco znamená, ale také jejich důležitost.

Nejen to: je třeba také dodat, že zázraky, které Ježíš učinil, mu nijak nezlehčily jeho poslání a kázání, ale paradoxně se staly jednou z příčin, které ho dovedly k smrti. Nejdramatičtějším důkazem toho je evangelium podle Jana: starší lidu rozhodnou odsoudit Ježíše k smrti... protože On dává život! (viz Jan 11,45-53; 12,9-11)

Bylo by velice zajímavé pokračovat v tomto tématu a prohloubit jednu otázku, která pro mnohé katolíky představuje určitý problém: význam zázraků, o které prosíme Pannu Marii a svaté. Na jednu stranu je nepochybné, že každý zázrak je dílem výhradně samotného Boha; ale také je jisté,

První svůj zázrak udělal Ježíš na svatbě v Káni Galilejské, kde proměnil vodu ve víno (Jan 2, 1-11)

že má svou váhu přímluva Matky Boží a jeho „přátel", svatých a světic. Evangelizace a katecheze budou muset očistit tento typický projev lidové zbožnosti, aniž by ho ovšem považovaly za něco chybného nebo pohanského.

Příkladem zdravé rovnováhy ze strany církve v souvislosti se zázraky jsou procesy blahořečení a svatořečení: člověk nemůže být prohlášen za svatého jednoduše proto, že udělal velké věci, včetně zázraků; je třeba prozkoumat dostatečně celý jeho život. Když ovšem tento proces má být dovršen, je nutné doložit nějaký zázrak, který Bůh učinil na přímluvu dané osoby.

V životě Dona Boska nacházíme často mimořádné zásahy Boha, které můžeme v některých případech označit za opravdové zázraky. Sám Don Bosco se o tom zmiňuje, když říká: „Důvěřujte Panně Marii Pomocnici a uvidíte, co jsou zázraky." A přesto tato jeho důvěra v Boha a v Pannu Marii ho neušetřila mnohé námahy a neúnavné práce pro dobro svých kluků. Nakonec i Don Bosco by souhlasil s touto větou, která v jednoduché slovní hříčce shrnuje velmi hlubokou pravdu: Největším zázrakem, který Bůh může uskutečnit v našem životě, je, když uvěříme jeho Lásce, aniž bychom k tomu potřebovali zázraky.

Don Pascual Chávez
hlavní představený salesián
Salesiánský magazín 5/2010

Jak mě starý krocan svlékl z mého krásného baloňáku

Bylo to za války. Tenkrát jsem si už jako student v gymnáziu potrpěl tak trochu na parádu, přestože se hodně věcí nedalo koupit. Co však bylo možné, vyměnit si něco za něco. Tak když se jednou objevil na korze pod podloubím jeden student v krásném hedvábném baloňáku, hned jsem se ho zeptal, kde ho dostal. Třebaže to byl můj známý, trochu se u toho kroutil, ale nakonec mi řekl, že to za něco vyměnil. Dal mi adresu, kde hedvábný baloňák - pršiplášť dostal a já se nemohl dočkat, kdy se tam vypravím. Věděl jsem již předem, že ho za peníze nedostanu, ale to nevadilo. Měl jsem několik věcí, po kterých byla velká poptávka. Na dračku šel olej, který jsem lisoval ručně z máku. S výrobou oleje z máku jsem se hodně nadřel. V noci jsem jezdil po vesnicích na kole s pytlem máku přes řídítka. Domů jsem jel polními cestama, aby mě nikdo nechytil, neboť za mák a za olej z máku byl trest smrti. Tenkrát jsem se však ani čerta nebál a oleje z máku jsme měli dost nejen pro maminčinu kuchyň, ale ještě na výměnu za věci, které jsme nemohli dostat za peníze.

A tak tomu bylo také s hedvábným baloňákem. Když jsem přišel k tomu „vašnostovi", který odněkud sehnal ty pršiplášťě a řekl mu, že bych moc rád měl jeden hedvábný baloňák do deště, řekl mi, že ho můžu mít, ale ne za peníze. Když jsem mu nabídl olej z máku, hned svolil a já jel domů jako pán, v pršiplášti i přesto, že nepršelo.

Ten baloňák jsem měl moc rád na rozdíl od našeho starého krocana, který ten pršiplášť nenáviděl. Nevím proč. Měl krásnou světle hnědou barvu a byl lehký jako pírko. Když jsem s ním přišel na korzo pod podloubí, všechny jičínské panny se za mnou ohlížely. A nebylo jich málo, a tak ať to stálo co to stálo, ten baloňák mi přinesl hodně radosti. Až jednou....

Maminka, aby nám přilepšila na jídle, měla velké hejno krůt. Říkala, že prý mají devatero maso. O to devatero maso ani tak nešlo, ale krůty nesly vajíčka podobně jako slepice, ale za války se z nich nemusely odvádět dávky „Hospodářské kontrole" jako z vajec slepičích. Tak byly krůty a jejich produkty zpestřením našeho jídelního lístku. Aby se krůtám nestýskalo, maminka koupila od jedné Maďarky velkého krocana, který se procházel u nás po dvoře jako král, jako by mu všechno patřilo. Ta Maďarka, od které jsme toho krocana koupili, byla manželka panského zahradníka, co měl pronajatou velkou zahradu od hraběte Šlika ve Vokšicích. Přesto, že bydlela v Čechách již od konce první světové války, nikdy se nenaučila mluvit česky. Na všechny mluvila maďarsky i na toho starýho krocana.

Zajímavé bylo, že já měl od malička všechna zvířata rád, zvláště koně a oni měli rádi mě. Koně z panskýho dvora řehtali, když mě viděli. Věděli, že mám pro ně v kapse v kalhotách mrkev a někdy i kostku cukru. Pro psy jsem měl vždy také něco, a tak nebylo divu, že psi za mnou chodili jako za rasem Náhlovským. Jenže na Náhlovskýho štěkali a nepřibližili se mu na dosah, aby je nestrčil do pytle, který měl přehozený přes rameno. Mně psi olizovali ruku, poněvadž věděli, že něco dobrého dostanou a že jim neublížím. Prostě, měli mě rádi. Jediný kdo mně neměl rád byl náš starý krocan. Já nevím proč? Nic jsem mu neudělal. Jen jednou, když se na mne rozběhl, řekl jsem, že je „blbej krocan". To bylo všecko. Myslel jsem, že tomu stejně nerozumí, když byl maďarsky vychovaný. Chyba ale byla, že krocan se naučil asi dřív česky, než ta Maďarka, zahradníkova žena, a měl asi paměť jako slon, a od té doby mi nemohl zapomenout, že jsem mu jednou řekl, že je „blbej krocan". A tak pokaždé, když mě viděl, se načepejřil, až šla z něho hrůza.

Tenkrát jsem jezdil do školy na kole. Kolo jsem nechával přes noc na dvoře pod střechou. Tam se také schovávaly krůty. Jednou ráno, když jsem měl jít do školy, pršelo jako z konve. Když jsem si šel pro kolo, měl už jsem ten svůj krásný baloňák na sobě. Krocan tam na mě již číhal, ale já jsem mu nakonec ujel. Když jsem jel ze školy domů, pořád ještě pršelo a tak jsem měl ten pršiplášť opět na sobě. Když jsem přijel k nám na dvorek, kolo jsem pěkně uložil pod střechu a chystal se, že půjdu zadní chodbou k nám do hospody. Přede dveřmi však na mně číhal náš krocan. Stál tam jako voják na stráži a nechtěl mě pustit dovnitř.

Neměl jsem to srdce ho nakopnout, tak jsem mu jenom řekl, že je „blbej krocan". A to byla chyba. Do krocana jakoby čerti vjeli. Načepejřil se, válečně zahudroval a vyskočil mi skoro až na hlavu. Drápy měl ostré jako jehly a zobák jako dýku. Z hedvábného baloňáku zbyly jen cáry a já měl nohy poškrábané až do krve.

Maminka chtěla vědět, co jsem krocanovi udělal, že mě takhle zřídil. Když jsem jí řekl, že opravdu nic, že jsem jen řekl že je „blbej krocan", nechtěla tomu věřit. Nechtěla věřit, že by náš maďarsky vychovaný krocan rozuměl česky. Ale asi tomu tak bylo. Krocan měl štěstí, že tenkrát nebyl ještě komunistický režim, jinak by byl vyhlášen jako nepřítel lidu a šel by na popravu. Kdo to tenkrát odnesl, byl pouze můj krásný hedvábný baloňák. A tak teď, i když pršelo, chodil jsem v dešti bez pršiplášťě, poněvadž olej z máku na nový baloňák jsem již neměl.

Lubomír Hromádka
Z připravované knížky: Kytička vzpomínek

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Kriminál a převýchova pokračují (5)

Asi po pěti týdnech pobytu v Ruzyňské věznici jsem byl předveden k vyšetřování do zcela jiné místnosti, než kam jsem chodil před tím. Všechno vypadalo jako dobře zařízený obývací pokoj. Přívětivě mě zde přivítal značně obtloustlý muž kolem čtyřicítky. Na stole měl rozloženou svůdně vonící šunku a čerstvé rohlíky. S chutí se pustil do jídla a zároveň mě vybídl, abych se k němu přidal. Ale jakýsi vnitřní hlas mě upozornil, že to je jistě nějaký druh zkoušky odolnosti mého charakteru a tak jsem poděkoval a odpověděl, že mi docela stačí jídlo, které dostávám zde ve vězení. Moje odmítnutí vyšetřovatele zřejmě překvapilo a tak pokračoval v jídle sám a při tom vedl se mnou rozhovor. Vyptával se, jak na mě zapůsobily knihy, které jsem přečetl. Přiznal jsem, že jsem se v nich dozvěděl spoustu mně neznámých věcí a některé z nich mě opravdu překvapily. Přímo ho ohromilo, že jsem byl schopen přednést některé básně Majakovského na oslavu Stalina. V rozhovoru o Stalinovi poznal, jak mnoho vím o jeho životě. Přečetl jsem totiž hned v roce 1945 jeho podrobný životopis a potom, když jsem učil politické vědy na salesiánském gymnáziu, tak jsem své vědomosti ještě doplňoval podle instrukcí zasílaných z ministerstva školství. Zdálo se mi, že je docela spokojen s mojí převýchovou posledních několika týdnů a potom začal z jiného konce. Začal se vyptávat na mého otce. Řekl jsem mu stručně všechno, co jsem později zjistil, že už stejně věděl. Můj otec Josef ve svých dvaceti letech odjel do Ameriky, poněvadž jeho nevlastní otec ho nutil, aby se oženil s jeho příbuznou. V New Yorku dostal práci na obchodní lodi, která dovážela ledek a jiné suroviny především z Čile a jiných zemí Jižní Ameriky. A New Yorku se seznámil s mou matkou Marcelou, která jako sedmnáctiletá přijela za prací do Ameriky z Wojkovic u Přemyšla, gubernie Lvovská, která tehdy patřila do Polska a dnes do Sovětského svazu. Po několika měsíční známosti měli rodiče v New Yorku svatbu a po jednom roku se jim narodila moje nejstarší sestra Karla. Když si rodiče vydělali dostatek peněz, tak moje matka zaplatila cestu do Ameriky svým dvěma sestrám Antošce a Kateřině, které nyní žijí v New Yorku, kde také založily rodiny. Moje matka neměla ráda život ne velkoměstě, ale toužila žít na vesnici, kde by mohla mít hospodářství a mohla žít jako za mlada v Polsku. A protože můj otec byl již plnoletý (tehdy to bylo ve 24 létech) a měl právo převzít usedlost po svém zemřelém otci, tak se moji rodiče v roce 1913 vrátili na Moravu. Rok na to vypukla první světová válka a můj otec musel nastoupit do Rakousko – uherské armády. Zde mě vyšetřovatel přerušil otázkou: „A váš otec nepřešel tehdy na ruské frontě do českých legií?" vysvětlil jsem, že můj otec se cítil ve svém svědomí vázán přísahou, že bude sloužit císaři Františku Josefovi a také doufal, že po skončení války se Rakousko – uherská vláda změní z centralizačního systému na federální. „A jak vaše matka prožívala tuto pohnutou dobu?" Byla další otázka vyšetřovatele. A zde jsem byl přinucen mluvit o ožehavé kapitole v historii naší rodiny. Rodiče mé matky byli na konci první světové války v oblasti, kde Rudá armáda pod vedením generála Trockého se snažila prorazit polským územím do Německa, aby se tam spojila s nespokojeným německým dělnictvem a zahájila světovou revoluci. Polský generál Pilsudski tažení Rudé armády u Varšavy zastavil. Rudá armáda, která se konsolidovala ve Lvovské gubernii proti Polsku, se dopouštěla na tamějším obyvatelstvu strašných krutostí a rodičům mé matky se podařilo uprchnout k nám na Moravu, kde potom vyprávěli o zvěrstvech, kterých se „bolševici" dopouštěli, takže slovo „bolševik" bylo v naší rodině ztotožňováno se slovem ďábel. Když potom za druhé světové války v letech 1944 – 45 procházeli Moravou vojáci generála Vlasova, který přešel k Němcům, aby s nimi bojoval proti bolševikům, tak moje matka vítala v našem domě tyto vlasovce a poskytovala jim občerstvení. Proto po převratu v roce 1945 byla moje matka obviněna ze spolupráce s Němci a uvězněna. Ale když se o jejím uvěznění roznesla zpráva, tak desítky dělnických rodin nejen z blízkého Lipníka, ale dokonce až ze vzdálené Ostravy lidovým soudcům manifestačně dokazovaly, že po celou dobu války moje matka jim pomáhala mlékem, moukou a ovocem a tím se vystavovala přísnému potrestání. A od těch nejpotřebnějších se spokojovala jen s odměnou „Pán Bůh zaplať." Lidový soud ji pod tlakem veřejného mínění propustil.

Po tomto vyšetřování jsem byl odveden do jiné cely, která se nacházela v nově postavené části věznice. Moje nová vězeňská cela byla mnohem větší, než ta dřívější. Stolek, židle i postel byly uzavřeny ve zdi a odtud se uvolňovaly jen když bylo povoleno je používat. Také zde byly dvě postele. Přívod vody k umývání i do záchodové žumpy byl opět kontrolován z chodby. Hned druhý den jsem dostal do cely spoluvězně. Židle jsme nesměli používat a tak jsme chodili po cele a nepromluvili jsme spolu ani slovo. Oba jsme si byli jisti, že v cele je nainstalováno odposlouchávací zařízení. Pouze jsem se pokusil co nejslaběji zanotovat melodii české a pak slovenské hymny, abych zjistil, zde je Čech nebo Slovák. Ale reakce nebyla. Bylo zřejmé, že vyšetřování a samovazba na tohoto asi třicetiletého muže těžce doléhaly. Měl také značné žaludeční potíže. Na noc nám uvolnili postele k osmihodinovému spánku. Po třech dnech byl můj společník nahrazen jiným. Ten byl úplným opakem toho předešlého. Ihned se mi představil, že je z Ústí nad Labem a spiklenecky mi vyprávěl, jak ve svém rodišti organizoval protistátní činnost. Bylo nám dovoleno užívat židle i stůl. Vyptával se mě, proč jsem ve vězení a co všechno jsem v životě dělal. Bylo mi od začátku jasné, že byl ke mně nastrčený, aby ze mě vytáhl co nejvíce mých osobních tajemství a já jsem se podle toho zařídil. Při každém jídle se rozpovídal, jak by si rád pochutnal na všelijakých lahůdkách že se zde musí spokojit s tak mizernou stravou a že po jídle má stejný hlad jako měl před jídlem. Dostával se téměř do vytržení, když mi několikrát líčil, jak by si pochutnal na meruňkových knedlících plovoucích v másle a posypaných bohatě cukrem a mákem.

Svému vyšetřovateli jsme svědomitě pověděl všechno, s čím se mi můj spoluvězeň svěřil a zpozoroval jsem, že ho nic nepřekva-

pilo, ale sám jsem neprojevil ani nejmenší náznak, že jsem prohlédl jejich hru. Byl jsem přesvědčen, že ten spoluvězeň nebyl opravdový vězeň. Každý den ho totiž volali k výslechu, kde se asi také pořádně najedl. Po týdnu jsem zase osaměl a tehdy mě čekalo velké překvapení.

Byl jsem přiveden do velké kanceláře, kde bylo pět civilistů a tři ve vojenských důstojnických uniformách. Na čelní stěně visely obrazy Stalina a Gottwalda, přes které byla natažena v horním pravém rohu černá páska. Všichni zpozorovali, že jsem při pohledu na ty obrazy znejistěl a jasně bylo vidět, že nevím, co se vlastně stalo. „Zemřel nejvýznamnější muž našeho století a osvobodit československého národa," slavnostně prohlásil nejvýše postavený důstojník se čtyřmi hvězdičkami, tedy plukovník. „A co prezident Klement Gottwald?" zazněla moje otázka. „Je také mrtev," dodal tentýž důstojník bez jakýchkoli bližších informací. Teprve později, když jsem byl mimo vězení připravován na svoji budoucí činnost ve službách komunistické rozvědky, jsem byl informován, že Gottwald byl zastřelen v Moskvě na pohřbu Stalina, když chtěli zastřelit Lavrentije Beriu, nejvíce obávaného pobočníka Stalina a velitele NKVD, ale střela usmrtila Gottwalda, kterého přivezli do Prahy na ledě. Na Ruzyňském letišti při návratu ze Stalinova pohřbu jej pak zastupoval dvojník. Gottwaldova manželka Marta, která o všem věděla pak záhadně zemřela za půl roku po svém manželovi. Lavrentij Beria byl zatčen při zasedání Nejvyššího sovětu maršálem Vorošilovem, který jako vojenský důstojník měl jediný ze všech členů na zasedání střelnou zbraň. Beria byl odsouzen k trestu smrti a dokonce mu udělali i pohřeb. Ve skutečnosti ho ale dál drželi živého pod nejpřísnějším dozorem, protože ho potřebovali pro jeho neobyčejnou paměť, ve které udržoval jména a důležité informace hlavních sovětských výzvědných agentů po celém světě, jejich jména nikdy nezapisoval, protože jeho hlavním pravidlem výzvědné činnosti bylo: co je napsáno, není více tajemstvím.

Po neobvyklém úvodu před fotografiemi zesnulých vůdců pro mě nastala zvláštní situace. Ne jeden, ale osm přítomných vyšetřovatelů se na mě vrhlo jako smečka divokých psů a chrlili na mě otázky ohledně mého minulého života a zahrnovali mě nejrůznějšími obviněními. „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám." To byla pravda, která mě v této chvíli úplně ovládala. Tak jsem byl schopen „s klidem Angličana" odrážet všechny útočné otázky. Vždyť přece mají na mě posudky od dvou státních zmocněnců z doby mého působení na filosofickém učilišti a vyučování na vyšším soukromém gymnáziu v Přestavlkách, ohodnocení vedoucích důstojníků v útvarech PTP a zvláštní ocenění plukovníka bruntálské posádky a vysoké školy válečné za moji kulturní činnost. Zde mi byla předložena otázka: „A myslel jste to upřímně s tou celostátní soutěží? A proč jste tak napadl hru armádního souboru: Jan Žižka z Trocnova?" „Neměl jsem v úmyslu hru znehodnotit a napadnout. Jen jsem se přihlásil do diskuse, kterou otevřel soudruh plukovník a na moje připomínky jsem nedostal odpověď a pak bez jakéhokoli vysvětlení náš prapor z Bruntálu odveleli." „A uvědomil jste si, že na představení byla také ruská delegace a vaše přirovnání vlády cara Ivana Hrozného s dnešní vládou Sovětského svazu mohlo dopadnout tragicky. Naštěstí to ruští důstojníci nezaregistrovali." Zde jsem si uvědomil, jak podrobně jsou o mé minulosti informováni. Ale byl jsem schopen odpovědět. „O tom, že na představení byla přítomná ruská delegace jsem neměl tušení, ale byla tam možnost dokázat, že mé přirovnání nebylo správné a k tomu nedošlo." Dále jsem zdůraznil, že na pracovišti jsem dosáhl se svou skupinou nadprůměrných výkonů, že jsme byli přirovnáni k ruskému úderníku Stachanovi. Když jsem prohlásil, že mým životním ideálem bylo pomáhat a vychovávat opuštěnou mládež, tak se mě vedoucí vyšetřovatel snažil překvapit: „Vždyť v socialismu chudá a opuštěná mládež již nebude existovat." „Zatím ještě existuje a do té doby, kdy přestane existovat, stejně zestárnu," bylo mou odpovědí. Na to vedoucí důstojník celé vyšetřování uzavřel: „My si vás ještě pořádně prověříme a vezměte na vědomí, že my své lidi dovedeme dokonale hlídat a kdo by nás chtěl oklamat, toho zničíme, nám nikdo neunikne." Po těchto výhružných slovech jsem byl odveden na svou celu, kde mi pak celý měsíc uvolňovali přes den ze stěny židli jen na šest hodin, takže dalších deset hodin jsem musel chodit nebo stát a opírat se o stěnu. Hlídači mě stále bedlivě pozorovali. Uvědomil jsem si, že mě podrobují zkoušce, jak mám pevnou vůli a zda podlehnu depresi. Také porce jídla mi zmenšili asi o čtvrtinu, ale vody jsme měl dostatek. Pouze v ranní kávě jsem cítil podivnou příchuť a tak jsem ji z opatrnosti vyléval do záchodové žumpy, když mi z chodby pouštěli vodu na umývání. Ani nevím jak, ale na mé cele se jednou objevila moucha a po několik dní se stala mou oblíbenou společnicí. Nikdy jsem si nemyslel, že jakékoliv stvoření dovede člověka obšťastnit v jeho osamocenosti a tak mi scházela, když při jednom otevření dveří uletěla. Ale zároveň jsem se zastyděl, že jsem se dokázal upnout na takové ubohé stvoření, zatímco jako opravdový věřící křesťan jsem zapomněl, že pro mě neexistuje opravdová opuštěnost, protože jsem neustále uprostřed bohatého duchovního života, především mého vlastního anděla strážného. Na mém duchovním obzoru defilovala celá řada egyptských poustevníků prvních století křesťanské epochy, kteří právě v samotě docházeli vyvrcholení svého duchovního života. Vybavila se mi osobnost karmelitánského mnicha sv. Jana od Kříže, který právě ve vězení v Toledu napsal své vrcholné dílo „Temná noc duše." Vzpomínal jsem na desítky snů sv. Jana Boska, ve kterých procházel rozsáhlými oblastmi duchovního světa: nebe, očistce a pekla, které jsem nyní spolu s ním prožíval.

Také jsem si oživoval knihu „Z mých žalářů", ve které slavný italský básník a vlastenec Silvio Pellico popisuje své utrpení, když jako politický vězeň byl mučen rakousko uherskou policií v brněnském Špilberku (okolo 1830). Utěšoval jsem se, jak mnohem lehčí je moje vězení.

Nejvíce jsem prožíval duchovní přítomnost tehdy ještě blahoslaveného Dominika Savia, nejmladšího světce vyznavače. Na jeho svatořečení jsem později - v listopadu 1954 - přicestoval do Turína a jméno Savio (česky kovář) jsem oficiálně zaregistroval jako moje krycí jméno pro moji výzvědnou činnost. Život Dominika Savia jsem v letech 1947 – 48 u příležitosti jeho blahořečení podrobně ze všech dostupných pramenů prostudoval, protože mě salesiánští představení pověřili, abych sestavil pásmo recitací a divadelních výstupů z jeho života, které se pak předváděly ve všech českých salesiánských ústavech. V pásmu se ozývalo hlavní motto: „Patnáct let života a vytěžils staletí – anténou věčnosti sláva tvá poletí."

A tak když jsem byl po měsíci předveden před vyšetřovatele, a tentokrát byli dva, tak jsem byl v povznesené náladě. Byli tím nesmírně překvapeni, protože očekávali zdeptaného mukla, a tak se mě zvědavě otázali, jak jsem prožil poslední měsíc. „Docela dobře," bylo mou odpovědí, „vždyť mám čisté svědomí a jsem přesvědčen, že jsem se nedopustil nikdy žádného protistátního činu." A jim nezbývalo, než mi dát zapravdu.

(Pokračování příště.)

Listy padající ze starého stromu života sbírá
Karel J. Chrobák

Konečná stanice: Lagos (3)

Drahá Mamino,

Pomalu si uvědomuji, že Lagos je vlastně dnes můj domov, kde strávím několik měsíců v prostředí docela jiném, než jsem se narodila. Pomalu si zvykám i na své okolí: úzké uličky, vtěsnané mezi nedostavenými domy, ulice rozbité, špinavé, plné nemožných pachů, ale také ulice se zvláštní hnědou tváří a bílými úsměvy, které mě už dopředu hlásí, že se tady nemusím ničeho bát, protože jako bílá žena vzbuzuji mezi černými určitý respekt, snad i obdiv a ještě víc - podiv, kde jsem se tu vzala mezi tolika tmavými tvářemi. Nemusím se bát, když se procházím zdejšími ulicemi, protože vždy a všude vidím kolem sebe usměvavé tváře, tmavých osob, které mě pozorují a snad i hlídají, aby se mně nic nestalo. Občas mě i stydlivě pohladí po vlasech a dotknou se jich, aby se přesvědčili, že to jsem já, běloška, která se mezi ně snad nějakým omylem dostala. Nebojím se, že mně ublíží, protože už z dálky pociťuji ten určitý respekt, který mně projevují.

A nakonec mě i potěší, když už z dálky na mně volají své: „Have you something for me today?" – „Máš dnes něco pro mě?" A i když jim odpovím: „No, nothing today!" - je to jako hříčka kterou se škádlí dva kamarádi. Ne, maminko, život není lehký snad nikde na světě, ale dokud se člověk může podívat do očí druhého a vidí v nich pokojný úsměv, pak je dobře na světě!

Já vím, že o mě máš velký strach, aby se mně tady, v cizině něco nestalo, ale mohu Tě ubezpečit, že život v Nigerii opravdu není o nic horší, než na ulici v našem Chicagu!

Moc Tě líbám a stále vzpomínám

Tvá Camille

Drahá Mamino,

Když jsme se přistěhovali do Lagosu, sliboval nám Mr. Mo hory – doly, že nám ve všem pomůže. Někdy to ale trvá příliš dlouho. Stále máme problémy s naším domkem. Už několikrát jsem se mu zmiňovala, jestli by nám nemohl nechat spravit v ložnici sítě na oknech. Jsou potrhané a máme tady hodně much. Také nám zatéká v jedné místnosti. Je prý třeba, aby někdo spravil nějaké hadice. A ještě jedna věc: mnohokrát už jsem ho prosila, aby mně našel nějaký starý psací stroj. Vysvětlila jsem mu že jej nutně potřebuji, že nemohu rozepisovat přes dvě stě padesát listin ručně. Mimo toho mám na starosti osm mladých lidí, které musím zaučovat, jak se pracuje v kanceláři. Jsou to čtyři děvčata a čtyři chlapci. Musím říct, že se skutečně snaží. Přepisují všechny další dokumenty, které se tady válí už několik měsíců, ale k takové práci je potřeba víc než holé ruce. Co bych za to dala, kdybych zde měla náš starý psací stroj, co leží na půdě, ale jak jej sem dopravit?

Naštěstí nakonec našel Mr. Mo trochu opráskaný psací stroj, ale hlavně, ze funguje! Samozřejmě, že ani teď nejde všechno bez překážek. Když jsem konečně dokončila svou práci, Mr. Mo mně sice poděkoval, ale hned mně oznámil, že podle zdejších stanov, musí být veškeré dokumenty rozepsané podle BRITSKÉHO systému! Nikdy jsem tím způsobem nepracovala. Vždyť skoro na celém světě se používá F.C.A.A. Začala jsem to tedy znovu přepisovat, jak nejlépe umím. Nikdo mně dosud neřekl, jak pracuje Britský systém. Stejně mám ale podezření, že ty dokumenty nikdo nekontroluje. Ale snažím se.

Tvoje Camille

Drahá Mamino,

a zase jsme v Lagosu! Jako všude jinde ve světe, i tady je důležité - vlastnit auto! Lagos má aut pomalu víc než lidí! Jsou sice stará, vypadají jako polorozbité krabice, které každou chvíli vypoví službu, ale dokud jezdí, mají velkou cenu. Vlastnit v Lagosu nějaké auto jest nade vše! Ať už vypadá sebe hůř. Jenomže, člověk musí mít trpělivost a to hodně velikou. Je tady totiž jeden, hodně důležitý háček: V Lagosu visí jenom jeden semafor, který řídí křižovatku a zároveň zrychluje, anebo také zpomaluje rychlost aut. Než se na této jedné ulici rozjedou ty dýchavičné stroje, než se doplazí ke křižovatce, jako staré, nemocné želvy, už se dávno přehodí světlo a mezi tím, celý zástup netrpělivé čeká. Je čas jít do práce. Lidé čekají, přešlapují, zatím co z druhé strany se kolébají dvě tři auta. Věru, to chce opravdovou trpělivost! A pak se najde řidič, který toho už má dost, který nechce déle čekat a tak vyrazí dopředu. Ti druzí si to ale samozřejmě nenechají líbit. Na všechny čeká někde práce! Rozběhnou se i ti druzí. Jenomže, mezi tím už bliklo světlo na zelenou, teď mají právo ti druzí, nikdo nechce čekat! Na silnici se utvoří zácpa. Lidé se pletou jeden druhému do cesty, nastane vřava - nikdo už nehlídá světla, protože nikdo neví, kdo má vyjet dřív. Lidé se tlačí dopředu, ale také dozadu. Tohle nevypadá dobře, jak každý ví. Rychle chtějí odtud, pryč, protože všichni vědí, co bude následovat!

Najednou se ozve pronikavá siréna! Z blízké ulice se vynoří dvě auta, nenáviděné Mercedesy! Na kapotách sedí dva muži, každý drží v rukou dlouhou tyč. POLICIE! Auto vjede do zástupu a začne rozhánět zmatený zástup. Siréna kvílí, lidé vyskakují z aut, běží pryč, do příkopu, do polí, pryč od nebezpečných holí!

Konečně se všechno uklidní. Černé Mercedesky pomalu odjíždí a život se vrací zpět, do normálních kolejí... Zase bude klid. Ale na jak dlouho? Na několik dnů, anebo týdnů, anebo jen hodin? Život v Lagosu je komplikovaná záležitost.

Maminko, moc vzpomínám jako vždy

Camille

Drahá Mamino,

Včera se u mě zastavil poslíček od Mr. Mo, abych prý se večer zastavila u něho v kanceláři. Proč, to mi neřekl. Dost mě to překvapilo a měla jsem strach, jestli jsem neudělala nějakou chybu v práci. Konečně jsem se dočkala večera! Není to nic příjemného, když čekáš a nevíš, co se vlastně stalo a nemáš se s kým poradit. Přece jen jsem v cizí zemi, kde se život bere docela jinak! Ale abych Tě dlouho nenapínala. Neudělala jsem nic špatného.

Před devátou hodinou jsem vešla do kanceláře. Mr. Mo tu ještě nebyl. Cizí muž ho omluvil, že prý má Mr. Mo menší zpoždění, abych si udělala pohodlí – a postavil přede mě bonboniéru. Za jiných okolností bych se asi do ní pustila, ale tentokrát jsem byla příliš nervózní, než abych využila takových pochoutek. Sedla jsem si do bílé klubovky a rozhlížela jsem se kolem. Mr. Mo má svou kancelář vkusně zařízenou, ale u tak vlivného muže jsem očekávala větší přepych. Byly tu nějaké sošky, podél stěny knihy a krásný křišťálový lustr. Vypadal skoro stejně jako ozdobné lustry, které u nás mají v bytech. Čekala jsem dlouho skoro celé dvě hodiny.

Mr. Mo byl asi hodně zaneprázdněn – a já jsem byla unavená a také nervózní. Chtělo se mně spát. Řekla jsem si, ze počkám ještě čtvrt hodiny a pak půjdu spát. A také přesně ve čtvrt na dvanáct, když už jsem byla skoro na odchodu, vešel do dveří Mr. Mo. Omlouval se, že má hodně práce, že za týden musí letět do Itálie a připravuje se na cestu. Chtěla jsem se narychlo alespoň zmínit o našich problémech v domku, ale jako by mě neslyšel, začal se vyptávat na moje rodiče, na život v Chicagu a jak se mi líbí v Nigerii. To už na mě padala únava, bylo skoro dvanáct hodin a stále ještě jsem nevěděla, kam vlastně míří. Asi si toho všimnul a začal z jiného konce. Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Nous sommes les noirs!" Máme všichni tmavou kůži, ale jsme na to hrdí! Trochu mě to zarazilo, nevěděla jsem, jak na to odpovědět. A pak mě začal poučovat, že my, Evropané máme sice bledou pokožku, ale v jádru jsme všichni stejní a že on je velice hrdý na svůj původ a na svou krev. A znovu mluvil o svém životě, o svých cestách po Africe, kde všude byl a co všechno zažil. A já jsem seděla a poslouchala. Bylo to všechno sice docela zajímavé, ale pořád jsem nevěděla, kam míří. Pak se opět odmlčel a já už nevěděla, co k tomu mám říct. Když mě najednou vzal za ruku a pomalu řekl: „Camille - to je opravdu krásné jméno. Chtěl bych si tě vzít za ženu."

Maminko, v tom okamžiku jsem byla vzhůru! Myslím, že jsem asi vytřeštila oči a lapala po dechu. Nevěděla jsem, co na to říct. Maminko, to byl šok a já tam seděla na té bílé pohovce, rozčilená – to už jsem se úplně probudila! Možná, že jsem plácla nějaký nesmysl, nevěděla jsem jak odpovědět. A při tom mě Mr. Mo stále držel za ruku, už byla celá červená, jak jsem ji sama svírala. A on mně vyprávěl, že jsem se mu líbila od prvního okamžiku hlavně ty moje vlasy. A abych se nedivila, že už má tři manželky, každou z jiné země. Že v Africe bohatí muži pěstují mnohoženství, ale to je v této zemi dovoleno, že pokud si muž stojí finančně dobře a je schopen se postarat o další ženu a samozřejmě také o děti, není prý na tom nic špatného. Jeho tři ženy pocházejí z různých zemí, jedna že je ruského původu, ale žije v Americe, druhá je z Itálie a třetí pochází z ostrovů. – „Ty jsi z nich nejhezčí," tvrdil a hladil mi ruce. A já nevěděla, co mám na to říct. Mlčela jsem docela hloupě, zatímco Mr. Mo pořád mluvil. Vyprávěl mně, jak bych se s ním měla dobře, že bych s ním jezdila po světě, koupil by mně na co bych si jen vzpomněla. – Maminko, prosím Tě, poraď mně, co mu mám říct, abych ho neurazila. Jak ho mám odmítnout, abych si z něj neudělala nepřítele. Maminko, čekám na Tvou odpověď.

Tvá nešťastná Camille

Drahá Mamino,

Velice Ti děkuji za dopis, který tak rychle došel. Teď už jsem alespoň klidnější a mohu se soustředit na další práci. Promluvila, jsem si s Mr. Mo hned po obdržení dopisu. Sice mě trochu mrzí, že jsem mu nemohla říct pravdu, ale někdy je lež příjemnější než pravda. Mr. Mo je v jádru hodný člověk. Daleko lépe přijal mou omluvu, že jsem již „dávno zasnoubena", jak jsi mi to poradila, než kdybych ho ranila tím, že bych mu řekla, že ho za muže nechci. Trochu pokyvoval hlavou, znovu opakoval, že by mně „snesl modré z nebe," ale pak mi popřál všechno nejlepší - a kdybych prý si to snad rozmyslela... znáš to, jak to chod! Kladl mi na srdce, že kdyby moje manželství nevyšlo, ať si na něj vzpomenu! Mimochodem, sňatky v Nigerii jsou daleko jednodušší: žena řekne vybranému muži, že si ho chce vzít a když s tím muž souhlasí, hned si ženu odvede domů. Ale kdyby viděla, že to s manželem nepůjde, klidně se s ním rozloučí a on ji bez hádek pustí domů. Takový systém jaký mají v Nigerii(jestli je to skutečně pravda, jak mně to tvrdili) je daleko příjemnější, než když se dvojice zbytečně hádají, jako je to u nás.

Poslední dny se Mr. Mo raději vyhýbám. I když je velice slušný a přál mně všechno nejlepší, přece jen je vidět, že ho moje odmítnutí mrzí. Doufám, že jednou najde nějakou hezkou ženu, která se mu bude líbit.

A tak ti, Maminko,znovu děkuji za Tvou veškerou pomoc. Jsem nekonečně vděčná, že mám maminku, která pro mě tolik udělá, která mně pomáhá a když je zapotřebí, poradí mně – a jestli někdy udělám nějakou chybu, stojí vždy za mnou! Ať už můj život dopadne jednou jakkoliv, vím s naprostou jistotou, že jsem ve svém životě nemohla mít lepší rodinu a lepší maminku, než jsi Ty!

Tvoje Camille

Na základě vzpomínek a dopisů své dcery
připravila Vladimíra Williams

Let's Be Real

The right choice isn't always black or white

Catholic moral tradition walks a virtuous path between two incorrect extremes. At one extreme we find moral absolutism; at the other, moral relativism. The Church condemned exaggerated moral absolutism long ago. Today we more often face the problem of relativism, and so it is important that we understand exactly what relativism is and why it is wrong.

Absolutism reduces all morality to a complex set of universal and absolute rules that never allow for any exceptions whatsoever.

Relativism rejects the universal and absolute character of moral norms, treating them as broad guidelines that everyone can interpret as they wish.

Relativism also holds that no action is ever good or evil in itself. Instead, the goodness or evil of actions and choices is always relative to culture, authority, laws, intentions, circumstances, feelings, and so forth.

For the absolutist, the answer to every moral question is always very clearly black or white, right or wrong, good or evil.

For the relativist, everything is gray. Nothing is ever black or white. The answer to every moral question is, "It all depends." In one situation, stealing might be all right, and in another, it might be wrong.

We Catholics are neither absolutists nor relativists. We are moral realists. We recognize that there is, in fact, a relative quality to most moral judgments. Some acts are better or worse than others.

Acts often produce both good and evil effects. Good and evil acts become better or worse, depending on the intention and motive of the one who chooses them. An action like lying is objectively evil and can never be good, but lying with the intention to spare someone's feelings is not as bad as lying to destroy another person's reputation.

Charitable contribution, which is good in itself, is less virtuous if our motive is to impress others with our generosity. It becomes evil if we knowingly give to an organization that trains terrorists.

At times the circumstances of who, what, when, where, why, and how much not only make an action better or worse. They may actually become part of the definition of the action itself.

Murder is always evil, but not every act that results in the death of another is murder. Sometimes it is an accident, a legitimate act of self-defense, or the unpreventable side effect of another good action.

Stealing is always objectively evil, and we may never steal. But not every act of taking what is in another's possession is stealing, as when the police take a knife away from a criminal who is in the process of assaulting someone or when the government collects a just amount of taxes from its citizens.

The Church recognizes that moral living is complicated. There is not always one clear, correct answer to every moral problem. That does not make us relativists, because we believe that the most basic and important moral principles are absolute and universally true.

Even when norms admit to exceptions, they do not cease to be true and useful guides to moral choice. Some actions are always right or always wrong. The key is to learn how to recognize them and to use this knowledge well.

But neither are we absolutists. Abstract moral rules cannot always anticipate every real concrete situation. One has to prudently know which of the many principles to apply to which situation and how to apply these correctly, given the concrete circumstances of the moment.

Moral living is an art. Not everyone masters the art, and much of what is being called relativism today is nothing more than poor moral reasoning.

By Fr. Stephen Rehrauer, C.Ss.R.
Liguorian, October 2010

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Villa Bertramka, the Dušeks and W. A. Mozart

Before we visit the 8 islands that form a small archipelago of the Vltava and ultimately cross one of the 15 large bridges which span the left and right embankments of the river, let us take a brief excursion toward the western suburb of Smíchov.

In the 18th century the scarcely populated countryside began immediately outside the walls of Prague. The city at that time was surrounded by farmsteads, many of which were gradually converted into charming retreats for the growing middle class dwellers who wished to escape the smells and summer heat of the city. There are only a few such estates left today. One of them is villa Bertramka, a few blocks to the west from the formerly highly industrialized neighborhood remodeled into cosmopolitan shopping malls.

Bertramka retains the charm of an oasis of greenery and tranquility, secluded from crowded department stores and din and clatter of vehicular traffic. It exists as a shrine to the memory of Wolfgang Amadeus Mozart. Named after one of its earlier owners, Franz von Bertram, the Bertramka was bought in 1774 for the glamorous opera singer Josefa Dušková by one of her admirers, Count Clam. The villa was originally a timber vintner's house among the vineyards of Černý vrch (Black Hill). František X. Dušek, Josefa's husband was a successful composer of many piano works and chamber music as well as teacher of renown Czech composer, Josef Mysliveček, nicknamed by Italians "il divino Boemo" (divine Bohemian) and "Venatorini" (Mysliveček = forester). Another pupil of Dušek was Leopold Koželuh who succeeded Mozart as court composer to the emperor.

The Dušeks first met Mozart in Salzburg and invited him to stay with them at their Prague residence at any time. Mozart first came to Prague in 1787 where, the Dušeks being away, he was the guest of Count Thun. Mozart's operas Abduction from Seraglio and The Marriage of Figaro had been well received in Prague the previous year (1786). The composer took great delight in the "figaromania" which had swept the city. In his own words: "Nothing is played, sung or whistled but Figaro". On January 20, 1787 he conducted a performance of "Le Nozze de Figaro". On that occasion, with the applause still ringing in his ears, he made his famous remark to Bondini, the theater manager of the Estates Theater: "Meine Prager verstehen mich!" (My Praguers understand me!) Bondini promptly commissioned an opera specially for Prague in return for the fee of 100 ducats and free accommodations for Mozart and his librettist, Lorenzo da Ponte. In October 1787 while still working on Don Giovanni, the composer returned to Prague, accompanied by his wife Constanze. They enjoyed the hospitality of the Dušeks at the villa Bertramka. It was probably there, on evening preceding the premiere on October 29, 1787, at the Estates Theater, that he composed the overture to Don Giovanni. Josefina Duškova is said to have locked the composer in the summer pavilion until he finished the concert aria "Bella mia fiamma".

Mozarts last official visit to Prague was during the summer of 1791. On that occasion he was commissioned to write a new opera for the coronation of Leopold II as King of Bohemia. This opera, La Clemenza di Tito, was composed at Villa Bertramka in just 18 days. Mozart was already gravely ill and had to leave for Vienna as soon as he had completed the opera. It was not a successful one, but his disappointment was assuaged by the success of the Magic Flute, while he worked on his Requiem. He died on December 5, 1791, and the Czechs were the only people to honor his memory at the time. The Viennese let his corpse be buried in a pauper's grave but in Prague a requiem composed by František Antonín Rössler (Rosetti) was performed in St. Nicholas Church (Chrám sv. Mikuláše) in Malá Strana, attended by a capacity audience of Prague citizens. The Villa

Wolfganag Amadeus Mozat

Bertramka was largely destroyed o New Year's Eve of 1872 – 1873. I 1838 it was bought by the Popelka fa mily and in 1876, on the occasion of th centenary of Mozart's birth, the residen ce was turned into a memorial. In 1925 the last private owner, Matylda Sliven ská, presented Villa Bertramka to th Salzburg Mozarteum and, in the lat 1920's, part of the house was converte into a museum. After World War Tw the state took over responsibility fo restoration and upkeep of the house an founded a museum that opened in tim for the bicentenary of Mozart's birth i 1956. Further restoration took place i 1973.

Most regrettably the current status o Villa Bertramka is dubious. Accordin to unconfirmed reports the ownership o the museum and especially Mozart me morabilia are in litigation. The entir building, including the sala terrena an adjacent gardens are closed to the publi due to the alleged unauthorized remova of priceless furniture and many preciou musical instruments and documents.

Let us hope that this historical gen will soon reopen in all its glory an charm.

Tony Jandáče

Photo on back page:
Villa Bertramka

